271

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துன்மதிஸு தைமீ :: 1922-ம்ஸு பிப்ரவரிமீ { பகுதி 8

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

சுருதி வெகுமுகபு ராண கோடிகள்
சரியை கிரியைமக யோக மோகிகள்
துரித பரசமய பேத வாதிகள்
என்றுமோடித்

தொடர வுணரஅரி தாய தூரிய
பொருளை யணுகியநு போக மானவை
தொலைய இனியவொரு ஸ்வாமி யாகிய
நின்ப்ரகாசங்

கருதி யுருகியவி ரோதி யாயருள்
பெருகு பரமசுக மாம கோததி
கருணை யடியரொடு கூடி யாடிம
கிழ்ந்து நீபக்

கனக மணிவயிர நூபு ராரிய
கிரண சரணஅபி ராம கோமள
கமல யுகளமற வாது பாடநி
னைந்திடாதோ ?

மருது நெறுநெறென மோதி வேரொடு
கருது மலகைமுலை கோதி வீதியில்
மதுகை யொடுதறுக ணனை வீரிட
வென்றதாளால்

வலிய சகடிடறி மாய மாய்மடி
படிய நடைபழகி யாயர் பாடியில்
வளரு முகில் மருக! வேல்வி னோதசி
கண்டி வீரா!

விருதர் நிருதர்குல சேனை சாடிய
விஜய! கடதடக போல வாரண
விபுதை புளகதன பார பூஷண
அங்கிராத

விமலை நகிலருண வாகு பூதர!
விபுத! கடககிரி மேரு பூதர
விகட சமர! சத கோடி வானவர்
தம்பிரானே!

கோபிகள் கூடித் தாம்செய்த லீலா விலாசங்களைக் குறித்து முறையிட்டதைக் கேட்ட யசோதையினால் உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டபொழுது நாரதமுனிவரது சாபத்தினால் ஆயர்பாடியில் மருதமரங்களாகி நின்ற குபேர புத்திரர்களான நளகூபரன் மணிக்கிரீவன் என்பவர்கள் பெற்ற சாபத்தினை நீக்கி அவர்களுடைய துயரத்தை யகற்றத் திருவுளங்கொண்டு அந்தமருதமரங்களி னிடையில் தவழ்ந்து சென்று அவ்வுரலை அம்மரங்களிற் சிக்கவைத்திழுத்து அவைகள் பேரொலியுடன் வேரோடு பிடுங்கிக்கொண்டு விழும்படி செய்தும், கம்சனால் அனுப்பப்பட்ட அரக்க ஸ்திரீயான பூதனை தமக்குப் பால் கொடுத்துக் கொல்ல முயன்றபோது அவள் தனத்தினின்றும் பெருகிய விஷப்பாலுடன் அவள் ஆவியையுங் குடித்து அவளை மாய்த்தும், கம்சனால் அவன் செய்த யாகத்துக்கு அழைக்கப்பட்டபொழுது மதுராநகரத்தின் வீதியில் கம்சன் கட்டளைப்படி அவனுடைய பட்டத்துயானையாகிய குவலயாபீடத்தினால் தாக்கப்பட தம் ஒப்பற்ற வல்லமையினால் அது அலறிக்கொண்டு வீழ்ந்து மடியுமாறு வென்றும், கம்சனால் ஏவப்பட்டு சகடவுருவமெடுத்துக்கொண்டு தம்மைக் கொல்லவந்த சகடாசுரனைத் தமது காலினால் உதைத்து மாயமாய்க் கொன்று தளர்நடை பழகியும், ஆயர்பாடியில் இளம் பருவத்தில் வளர்ந்துவந்த நீலமேக சாமளரான கிருஷ்ண பகவானுடைய மருகோனே! ஞான சக்தியான வேலாயுதத்தையும் விசித்திரமான தோகையையுடைய மயிலையுமுடையவீரனே! சிறந்த வீரர்கள் பலர் அடங்கிய அசுரகுலச் சேனையைத் தோல்வியடையச் செய்த வெற்றிவீரனே! விசாலமான மத்தகத்தையும் கதுப்புகளையுமுடைய ஐராவதத்துக்குத் திருமகளாக உதித்த தெய்வயானை யம்மையாருடைய புளகாங்கிதமுற்ற தனபாரங்களையும் வேடர் குலத்தில் வந்துதித்த நிர்மலையான என் தாய் வள்ளிநாயகியாரது பொன்மலைகளை யொத்த

(இதன் தொடர்ச்சி 265-ம் பக்கம் பார்க்க.)

 பெற்ற தாய் செத்தால், பெற்ற அப்பன் சித்தப்பன்,

விவேக போதினி

தொ. 14] துன்மதி௵ : : தைமீ [ப. 8

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

மேன்மைபொருந்திய காசிப முனிவரது புதல்வர்களாயுள்ள அறுபத்தாறு கோடி அசுரர்களுக்கும் அரசனாயுள்ள அசுரேசன் மங்கல கேசி யென்னும் இராக்ஷத ஸ்திரீயை மணந்து, சுரசை என்னும் மகளைப் பெற்றான். அவள் தக்க வயதடைந்ததும், அசுர குருவாகிய சுக்கிராசாரியர் தீயவைகளான மாய வித்தைகள் யாவையும் அவளுக்குக் கற்பித்து, அவள் அவ்வித்தைகளில் அடைந்த தேர்ச்சியைக் கண்டு வியந்து அவளுக்கு மாயை யென்ற காரணப் பெயரிட்டு, பிறகு அக்காலத்தில் அசுரர்கள் அடைந்திருந்த தாழ்ந்த நிலைமையையும், தேவர்கள் பெற்றிருந்த பெருமையையும், பிரமதேவர் செய்த வேள்வியில் தக்ஷன் சிவபெருமானுக்கு அவிர்ப்பாகம் அளிக்கக்கூடாதென்று விதித்தபோது சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்பு பூண்டு சிவசாரூப்பிய பதவியை யடைந்த திருநந்தி தேவர் வெகுண்டு, தக்ஷனுக்குக் கொடிய சாபமிட்டுப் பிறகு அவனை நோக்கி, "உன்னைச் சார்ந்துள்ள தேவர்களும் ஒருகாலத்தில் வளங்களை யிழந்து எண்ணிறந்த யுகங்கள் சூரன் என்னும் அசுரனால் துன்புறுத்தப்பட்டுத் துயர்க்கடலில் மூழ்கியிருப்பாராக!" என்று கூறித் தேவர்களுக்கிட்ட கொடிய சாபத்தினையும் நினைத்து, மேல் நடக்கப்போகிற காரியங்களின்ன வென்பதையு மறிந்து, அசுரேசன் மகளாகிய அம்மாயையை யழைத்து, "பெண்ணே! நான் சொல்லப் போவதைக் கவனித்துக் கேள்! மகா விஷ்ணு, இந்திரன், மற்றதேவர்கள், முனிவர்கள் இவர்களால் அளவற்ற அசுரர்கள் மடிந்தார்கள். அவ்வசுரர்கள் முன்னிருந்த மேன்மையான நிலைமையை யாவரும் அறிவார்கள். அவ்வாறு அசுரர்கள் அழிந்ததனால் அசுரேசனாகிய உனது தந்தை வலியிழந்து ஒடுங்கிவருகிறான். மின்னற்கொடியினால் தாழை மலர்ந்திடுவதுபோல பொற்கொடியாகிய உன்னால் அசுரர்குலம் மேன்மை யடைந்து தழைத்தோங்கும். அப்படி அவர்கள் மேன்மையுறுவதற்கு நீ செய்யவேண்டுவது யாதென்று சொல்லுகிறேன் கேள்! நறுமணங் கமழும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்ஷ்மியும் நின்னைக்கண்டு வணங்குமாறு நாவினால் எடுத்துரைக்கவொணாப் பேரழகு வாய்ந்த ஓர் உருவ மெடுத்துக்கொண்டு, நீ காசிப மாமுனிவரிடத்திற் சென்று, நின் வல்லமையினால் அவர் மனத்தில் காமத்தை யுண்டாக்கி, இரவில் அவருடன் புணர்ந்து, அசுரர்களைப் பெற்று அவர்களுக்குப் பெயருமிட்டு, அளவற்ற செல்வங்களைப் பெறுவதற்காகத் தொன்றுதொட்டு அசுரர்கள் இயற்றிவரும் வேள்வியையும் விரதத்தையும் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துப் பிறகு நின் குழந்தைகள் யாவரும் பெருஞ் செல்வமடையவும் அசுரர்களது பகைவர்களெல்லாம் சொல்வதற்கரிய பழியில் மூழ்கவும் அருந்தவமியற்ற இங்கு மீண்டு வருவாயாக!" என்று மிக்க ஆதரவுடன் மொழிந்தார். அம்மொழிகளைக் கேட்ட மாயை, "சுவாமி! குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய அசுரர்களின் குலம் தழைப்பதற்காகவே தாங்கள் இவைகளையெல்லாம் அடியேனுக்கு எடுத்துரைத்தீர்களாதலால் தங்கள் கட்டளைப்படியே செய்கிறேன்" என்று கூறி, அவர் பாதங்களை வணங்கிச் சென்று, தன் தந்தையினிடம் யாவற்றையும் கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு, இலக்ஷ்மி, இரதி, திலோத்தமை, மோகினி யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஓர் உருவத்தை யெடுத்துக் கொண்டாற்போல் பேரழகுவாய்ந்த உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, தான் அணிந்திருந்த மேகலையும் சிலம்புகளும் சப்திக்குமாறு நடந்து, மகாமேரு பருவதத்தின் வடபாகத்தில் பிரமதேவர் புத்திரராகிய காசிப மாமுனிவர் திருக்கைலாயமலை யிதுவோவென்று மயங்கும்படி மெய்யெலாம் வெண்ணீறு பூசின

பெற்றதெல்லாம் பிள்ளையா? இட்டதெல்லாம் பயிரா?

வராய் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த விடத்தை யடைந்தாள்.

அவ்விடத்தை யடைந்ததும், மாயையானவள் தன் மாயவித்தையினால் அங்கு தாமரைத் தடாகம், பூஞ்சோலை, இரத்தினக் குன்று, சிறந்த புஷ்பசயனம், பல மண்டபங்கள் முதலியவைகளை உண்டாக்கினாள். இவைகளெல்லாம் புதிதாக அவ்விடத்தில் திடீரென்று தோன்றவும், முக்கணெந்தையின் பொன்னடிகளைத் தன் மனத்தினிலிருத்தி புலன்களை ஞானத்தினால் வலியழியச் செய்து தவமியற்றிக் கொண்டிருந்த காசிபமுனிவர் அவைகள் யாவற்றையுங்கண்டு இஃதென்ன வென்று அதிசயமடைந்து, பன்முறை சென்று அவைகளை யெல்லாம் ஆசையுடன் நோக்கி, அவைகள் தோன்றியது மாயையின் செயலெனவுணராதவராய், அவைகளைச் செய்தவர் யாரோ வென வெண்ணிச் சுற்றிலும் நோக்கி எவரையுங் காணமல் மயங்கி, அவைகள் எவ்வாறு அங்குவந்து உற்றனவோ, அவை யுற்றதனால் விளையும் பயன் யாதோ வென்று சிறிது நேரம் தியங்கிப் பிறகு 'இவைகளிங்குற்றதனால் யாது நேர்ந்தாலும் நேரட்டும், இவைகளைக் கண்டமாத்திரத்திலேயே இவைகளின் சுபாவத்தை முற்றிலும் தெரிந்துகொள்ளவல்ல என் உணர்ச்சி இப்படித் திகைத்தது தகுதியன்று'எனத் தேர்ந்து, முன்போலத் தவமியற்றும் நோக்கத்துடன் புறப்படும் சமயத்தில், அதையுணர்ந்த மாயை அவள் சிருஷ்டித்த இரத்தினக் குன்றின்மீது நிகரற்றவளாய் விளங்கித்தோன்றினாள். அவளைக்கண்டகாசிப முனிவர் தவமியற்றும் நோக்கத்தை யகற்றி, அக்குன்றை யணுகி அவள் அழகைக் கண்டு காதல்கொண்டு, தம் தவவலிமையையும்ஞானத்தையும் இழந்து, புணர்ச்சியை விரும்பி வருந்தும் ஆண் அன்றிற் பறவையைப்போல் வாட்டமுற்றார். அப்போது மாயையானவள் காமநோயை யுண்டாக்கி அந்நோயை யகற்றும் மருந்தாகவும் ஆகவல்ல தன் அழகிய கண்களின் பார்வையினால், தானும் புணர்ச்சியின் மீது வேட்கையுற்றவளாகத் தெரிவித்தாள்.

அதுகண்டு மகாமுனிவர் மிகுந்த களிப்புற்று அவளது அங்கங்களின் அழகைப் பற்பலவாறு விநோதமாக வருணித்து மகிழ்ந்து, பிறகு மிகுந்த ஆசையுடன் மாயையை யணுகி, "திருமகளைக்காட்டிலும் சிறந்த அழகினையுடைய பெண்ணே! நீ இங்குவந் துற்றது நல்லகாலந் தான். நின் குலம் யாது, நின் ஊர் யாது, நின் பெயர் யாது, நின் தாய்தந்தையர்கள் யாவர் என்று தயவுசெய்து சொல்வாயாக!" என்று கூறினார்.

அப்போது மாயை அம்முனிவரை நோக்கி, "பெருந்தவ மியற்றிவரும் பெரியோய்! நீர் இவ்விஷயங்களை வினவி நிற்பது தகுதியன்று. நானிருக்கு மிடத்துக்குத் தனித்தும் வந்திருக்கிறீர். இத்தகைய செய்கைகள் தவமியற்றுவோருக்கு நன்மையைத் தரத்தக்கவைகளோ? குற்றமற்ற பெருந்தவம் செய்வதை யொழித்து உணர்வில்லாத பேதை மாந்தர்கள் பேசும் வண்ணம் பேசி, என்னை யணுகுவது நீதியேயன்று. ஆதலால் உமது கடனாகிய தவத்தை யியற்றப் போவீராக!" எனப் புகன்றாள்.

அதுகேட்டு காசிபமுனிவர் மாயையைநோக்கி, "பெண்ணே! அளவற்ற காலம் உடல்வருந்த மனம் வாட்டமடைய எண்ணிறந்த தவங்கள் செய்வதன் நோக்கம் இவ்வுலகில் நாம் வேண்டும் பொருள்களை யடைவதன்றோ? தேகம் வருந்த நான் இங்கு தவம் செய்தது நின்னை யடைதற் பொருட்டேயாகும். தவத்தின் நோக்கம் பூர்த்தியானபின் தவமியற்றுவது எதற்காக? ஆகையினால் தவத்தை யொழித்து நின்னை வந்தடைந்தேன். நின் ஊர், பெயர் முதலியவற்றைப் பிறகு சொல்லலாம். மனமிரங்கி என் காமநோயைச் சடுதியில் தீர்ப்பாயாக!" என்று கூறினார். அதற்கு மாயை நகைத்து, "முனிபுங்கவ! இங்கு பெருந்தவம் செய்தது என் பொருட்டேயென்று பொய்ம்மொழி புகல்வது உமக்குத் தகுதியன்று!" எனவுரைத்தாள். காசிபமுனிவர், "பெண்ணே! பன்னெடுங்காலம் நான் தவம் செய்தது முத்தி பெறுவதற்காக; அதை எனக்கு அளிக்கவே நீ இங்கு தோன்றினாய். எங்ஙனமெனில், உன்னை மேவலன்றோ உயர்ந்த முத்தி!" என்று சிலேடையாக மறுமொழி புகன்றார். [உன்னை மேவல்—உன்னைச் சேர்தல்; அல்லது, சுகதுக்கமென்ற வித்தியாசத்தை உலகில் உண்டுபண்ணும் மாயையாகிய உன்னைச் சமமான தோற்றமுடையவ ளாக்குதல்; என்று இது இரண்டு விதமாகப் பொருள்படும்.]

அப்போது மாயை, "தவமுனிவரே! யான் கங்கைக் கரையில் அடையத்தக்க பெரும் பலனொன்றை விரும்பி அங்குசெல்ல உத்தேசித்திருக்கிறேன். யான் அங்கு விரைந்து செல்லுகிறேன். நீர் இங்கேயே யிருப்பீராக!" என்றியம்பினாள். காமவலையிற்சிக்கிய காசிபமுனிவர் மாயையை நோக்கி, "பெண்ணே! நீ கங்கைக் கரைக்குச் செல்ல வேண்டுவ தவசியமில்லை. கங்கை மாத்திரமன்று, தமது நீரில் மூழ்கினோர் பாவங்களனைத்தையும் தொலைக்கவல்ல சப்த நதிகளையும் இங்கு ஒரு க்ஷண நேரத்தில் வரவழைக்கிறேன்! அவசியமானால், உலகத்திலுள்ள சிவாலயங்கள் விஷ்ணு ஆலயங்கள் அனைத்தையும் நொடிப்பொழுதில் இங்கு வரவழைக்கிறேன்! தேவலோகத்தையும், வித்தியாதரர்கள் வாழும் உலகத்தையும், மற்ற உலகங்களையும், அஷ்ட திக்பாலர்கள் வாழும் உலகங்களையும் ஆங்காங்கு வசிக்கும் தேவர்களுடனும் வளங்களுடனும் விரைவில் இங்கு வரவழைக்கிறேன்! திரிமூர்த்திகளையும், திரிலோகங்களிலுமுள்ள யாவரையும் நீ பார்க்க விரும்பினால், அவர்களையும் இங்கு வரவழைக்கிறேன்! தாண்டிச் செல்லுவதற்கரிய காவல்கள் பலவுள்ள அமுதத்தையருந்த உனக்கு இச்சையுண்டாகில், அதையும் வரவழைத்துத் தருகிறேன்! நீ எப்பொருள்களை விரும்பினாலும் அவைகள் யாவையும் இமைப்பொழுதில் உனக்குத் தருகிறேன்! புதல்வர்கள் வேண்டுமென்று நீ இச்சைப்படுவாயாகில், புதல்வர்களையும் தந்து, அவர்களை இணையற்றவர்களாகச் செய்து சிறந்த பதவியில் வைக்கிறேன்! நின் இச்சையைத் தெரிவிப்பாயாக! காதல் மிகுதியினால் வருந்தும் எனது துயரத்தையும் விரைவில் தீர்ப்பாயாக!" என மொழிந்தார். அம்மொழிகளைக் கேட்ட மாயை புன்முறுவலுற்று, "முனிவரே! நீர் இவ்வாறுபேசியது நான் தனித்திருப்பதை யுன்னியோ? இத்தகைய செய்கை பெரியோர்க்குத் தக்கதன்று. நான் முன்னம் உத்தேசித்த விடத்துக்குச் செல்கிறேன். நீர் இங்கேயே தவமியற்றியிருப்பீராக!" என்று கூறிவிட்டு, கங்கையை நோக்கி நடந்தாள். காமத்தினால் மதியையிழந்த காசிபமுனிவர் வெட்கத்தைவிட்டு அவளைப் பின்தொடர்ந்து நடந்தார். அதுகண்ட மாயை தன் உருவத்தை மறைத்துக்கொண்டாள். முனிவர் அவள் திடீரென்று மறைந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் பதைத்து எங்குதேடியுங் காணாது வருந்திப் புலம்பலுற்றார்.

அருவமானது முதல், முனிவர் கூடவே சென்றுகொண்டிருந்த மாயையானவள் அம்மாமுனிவர் புலம்புவதைக் கேட்டு மகிழ்வுற்று சிறந்த அழகுவாய்ந்த தனது உருவத்தை மறைக்காமல் அவர் அருகேவந்து தோன்றினாள். அப்போது சூரியன், மாயையானவள் காசிபமுனிவரிடத்துக்கு வந்து அவர் மனத்தில் காமத்தீயைமூட்டி அவர் தவத்தினையழிப்பதைக்காண இஷ்டமில்லாதவன்போல மேற்றிசைக் கடலில் மூழ்கி மறைந்தனன்; உடனே தேவர்கள் யாவரும் கொண்ட செல்வமும், சிறப்பும், வல்லமையும்தொலையுமாறு மாயையினிடத்து உதிக்கப்போகும் அசுரசேனைகள் பல கூட்டங்கூட்டமாய் எங்கும் பரவி நின்றாற்போல மாலைப்பொழுதும் இருட்கூட்டமும் விரைந்து வந்து பொருந்தின. அவ்விருளைப் பொருது துரத்தவேண்டுமென்ற நோக்கங்கொண்டவன் போலச் சந்திரன் தனது சேனாசமுத்திரமாகிய நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களுடன் ஆகாயத்தில் தோன்றினான். திதி அதிதியென்னும் தமது மனைவியர்பால் தேவரையும் அசுரரையும் பெற்றருளிய காசிபமுனிவர் சந்திரனது அமுத கிரணங்களினால் அங்கம்வெந்து வருந்தி அம்மாயையை விளித்துப் புலம்பலுற்றார்.

அத்தருணத்தில் மாயை தமதருகில் வந்து நின்றதைக் கண்டு, "ஆ! யான் உய்ந்தேன்!" என்றுகூறி, மின்னலைக்கண்ட தாழைமலரைப் போல மலர்ந்த முகத்துடன் ஆனந்தித்து நின்றார். பிறகு பித்தனைப்போல அவளைப்புகழ்ந்து பாடிக் குதித்து அங்கம் வியர்க்க ஆடி, அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, தன்னை ஆண்டருளும்படி அவளை வேண்டினார். அதற்கு மாயை, "முனிவரே! இனி வருந்தவேண்டாம். எனது திவ்விய அழகுவாய்ந்த உருவத்துக்குத் தக்க உருவத்தையும், இனி யான் எடுத்துக்கொள்ளப் போகும் உருவங்களுக்குத் தக்க உருவங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளுவீராயின், நாம் கலந்து சுகிக்கலாம்" என மறுமொழி கூறினாள்.

அவ்வாறே காசிப முனிவர் மன்மதனைப் பழிக்கும் ஓருருவத்தை யெடுத்துக்கொள்ள, மாயை அவரை முதற் சாமத்தில் புணர்ந்து

பெற்றோர்க்கில்லை சுற்றமும் சினமும்.

சூரபதுமனைப் பெற்றாள். அவ்விருவர்களுடைய வியர்வையினின்றும் முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் உதித்தனர்.

இரண்டாவது சாமத்தில் இருவரும் சிங்கவுருவங்களுடன் புணர்ந்து, இரண்டாயிரம் கைகளையும் ஆயிரம் தலைகளையுமுடைய சிங்கமுகாசுரனைப் பெற்றார்கள். அவர்கள் வியர்வையினின்றும் சிங்கமுகத்தினையுடைய நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் உற்பவித்தனர்.

மூன்றாவது சாமத்தில் இருவரும் யானையுருவங்களுடன் புணர்ந்து, நான்கு தந்தங்கள் பொருந்திய பெரியயானைமுகத்தையுடையதாரகாசுரனைப் பெற்றார்கள். அவர்கள் வியர்வையினின்றும் யானைமுகத்தினையுடைய நாற்பத்தோராயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் பிறந்தனர்.

நான்காவது சாமத்தில் இருவரும் ஆட்டு உருவங்களுடன்புணர்ந்து,அசமுகியைப் பெற்றனர். அவர்கள் வியர்வையினின்றும் ஆட்டு முகத்தினையுடைய முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் தோன்றினார்கள்.

பிறகு அவர்கள் எண்ணிறந்த மிருகங்களின் வடிவங்களை யெடுத்துக்கொண்டு புணர்ந்து அருணோதயத்துக்கு முன் அறுபதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்களைப் பெற்றார்கள்.

அச்சமயத்தில் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் துற்சகுனங்கள் பல, ஒருங்கே இடைவிடாது காணப்பட்டன. அவைகளைக் கண்டு யாவரும் என்ன விபத்து சம்பவிக்கப் போகிறதோ வென்றெண்ணி ஏங்கினர். பொழுது விடிந்ததும் காசிப முனிவரும் மாயையும் தங்கள் பழைய உருவங்களை யெடுத்துக்கொண்டு தமது புதல்வர் கூட்டங்களை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். அப்போது சூரபதுமன் தனது தாய் தந்தையர்களைக் கண்டு, தனது தம்பிமார்களாகிய சிங்கமுகாசுரனையும் தாரகாசுரனையும் அழைத்துக் கொண்டு, தங்கள் பெருஞ்சேனைகளை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, தன் தாய்தந்தையர்களை யணுகி,அவர்கள்பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, "எங்களை யீன்றருளிய பெரியோர்களே! நாங்கள் செய்யவேண்டுவ தென்ன வென்று சொல்லியருளவேண்டும்!" என வேண்டினான்.

அப்போது காசிபமுனிவர் ஆர்வத்துடன் அவர்களை நோக்கி, "வீரக்கழல்களை யணிந்துள்ள புதல்வர்காள்! என்றுந் தவறாத உண்மையை யுரைக்கிறேன்; கவனித்துக் கேளுங்கள்! நீங்கள் மூவரும் சிறந்த தவநெறியில் நின்று ஒழுகுவீராக! அதன் முறையை யுரைக்கிறேன், கேளுங்கள்! பெரியோர்கள் ஆராய்ச்சி செய்யத்தக்க பொருள்கள் மூன்றுண்டு; அவை பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூன்றே யாகும். அவைகளைப்பற்றியே வேதங்களெல்லாம் கூறுகின்றன. சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம், மெய்யுணர் வொளித்தல், பேரருள் உதவுதல் ஆகிய பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் செய்கிற நீலகண்டராகிய சிவபெருமானே பதியென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. விருப்பு வெறுப்பில்லாத பரம்பொருளாம் சிவபெருமானது தன்மையின்னதென்று எடுத்துரைப்பது எவருக்கும் அரிதே யென்று பெரியோர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். முதிர்ந்த ஞானத்தைப் புகட்டவல்லவை யென்று புகழப்படும் வேதங்களாலும் அதைக்குறித்து நிச்சயமாக ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. ஆகையினால் அவர் தன்மையின்னதென் றுரைக்க யான் வல்லேனல்லேன். ஆணவம், காமியம், மாயை யென்னும் மூன்று தளைகள் பூட்டப்பெற்ற பசுக்களும் பதியைப்போலவே கேடற்றவைகளாய் அநாதியா யிருக்கின்றன; ஆனால் அவைகள் நல்வினை தீவினைகளின் பயனாக ஓய்வில்லாமல் மாறி மாறிப் பிறந்திறக்கும். அவைகள் பூமியில் பிறக்கும், பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள கடலில் பிறக்கும், அக்கினி, வாயு, ஆகாசம் இவைகளிலும் பிறக்கும். அவைகளுக்கு ஓரிடமும் நிலையல்ல. அவைகள் மனிதர்களாகவும், மிருகங்களாகவும், பறவைகளாகவும், ஊர்வனவாகவும், புல் பூண்டு விருக்ஷம் முதலிய தாவரங்களாகவும், மலைகளாகவும், அஷ்ட திக்குகளில் அரசுபுரியும் தெய்வங்களாகவும், பிரபஞ்சத்தில் மற்றுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களாகவும் பிறக்கும். சில பிறக்கு முன்னமே இறக்கும்; மற்றும் சில பிறந்தவுடன் இறக்கும்; பின்னும் சில கொஞ்சகாலம் இருந்து பிறகு இறக்கும். அவைகள் காளைப்பருவத்திலும் இறக்கும். மூப்பிலும் இறக்கும். அத்தகைய பசுக்கள் எண்ணிறந்தன."

"சாஸ்திர வுணர்ச்சியும், கற்பும், வீரமும், பெருஞ் செல்வமும், வல்லமையும், மற்றவைகளும் நீரில் அலைபடும் நீர்க்குமிழிபோன்றவை

பேசப்பேச எந்த பாஷையும் வரும்.

யாதலால், அவைகள் நிலையான பொருள்களாக மதிக்கத்தக்கவை யன்று. தருமமென்று ஒரு பொருளுண்டு. அது இம்மையிலும் மறுமையிலும் துயரத்துடன் சம்பர்தப்படாத இன்பத்தை எளிதில் தரத்தக்கது. ஆனால் அது அடைவதற்கரிய பொருளாகும். அவிரோத புத்தியுடன் யாவற்றையும் சமமாகக் கருதுவார்க்கன்றி, மற்றெவர்க்கும் அது இன்னதென்றுணர்வது சாத்தியமன்று. ஒருவன் அத்தருமத்தை அன்புடன் அனுஷ்டிப்பானாகில், அவன் ஈசனுடைய அன்புக்குப் பாத்திரனாவான்; அவருடைய அருளும் அவனுக்குக் கிடைக்கும்; அவைகளிரண்டும் கிடைத்தபின், அவன் செய்யும் தருமம் தவத்தின் சிறப்பை யடையும்; அதன்பின் அவன் இதயத்தில் ஞானம் உதயமாகும்; பிறகு அவன் சிவபெருமானது பாதாரவிந்தங்களை அடைவான். அவ்வாறு அப்பதுமங்களை யடைந்தவுடன், அவனை வருத்திவந்த பிறவிப்பிணி ஒழியும்; தொன்றுதொட்டு அவனை முத்திநெறியிற் சேரவொட்டாது தடுத்துவந்த ஆணவம், காமியம்,மாயை என்னும் மூவகைக் கால்விலங்குகளும் நீங்கிவிடும்; ஒருமுறைசென்று சேர்ந்தார் விட்டகலுவதற்கரிய பேரின்ப வாரிதியிற் மூழ்கிக் களிப்பான்; அப்பேரின்பத்தின் தன்மையை எடுத்துரைப்பது யாவர்க்கும் அரிதாம்!"

"ஆகையினால் பெருந் தவமொன்றே உயிர்களுக்கு உற்ற துணையாகும். அது சொல்லவொணாத பெருமை வாய்ந்த சிவகதியையும் தருமாதலின், மாநிடர் அன்புடன் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது அது ஒன்றேயாகும். அத்தவம் பிறவியை நீக்கி, உயர்ந்த முத்தியை யளித்து, யாவரினும் மேலான பதவியிற் சேர்க்கும்; அன்றியும், அது இம்மையில் நாம் இச்சிக்கும் இன்பங்களையெல்லாம் தந்துதவும். தவமானது அவ்வாறு இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பத்தை யளிப்பது பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானது திருவருள் திறத்தினாலேயே யாகும். ஒருமை மனத்துடன் அரிய தவம்செய்து சிலர் முத்தியடைந்தனர்; மற்றும் சிலர் செல்வமிக்க போகசுகங்களை யடைந்தனர்; பின்னும் சிலர் இம்மை மறுமை இன்பங்க ளிரண்டையும் ஒருங்கே பெற்றனர். தேவர்களாக உயர்பதவி யடைந்திருப்பவர்களெல்லோரும் சிறந்த தவத்தினை இயற்றியே அத்தகைய மேம்பாடெய்தினர். தவநெறியை அன்பொடு பயின்று முத்தியடைந்து சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள்; மெய்த்தவமியற்றி இருமையிலும் நன்மைபெற்றவர்கள் திருமால், பிரமன் முதலியோர்கள்தாம்."

"அவ்வளவு பெருமைபொருந்திய தவநெறியிற் சேர்ந்தொழுகாமல், உலகத்திலுள்ள உயிர்த்தொகைகளை யழித்து உலகத்துக்குத் துன்பமுண்டாக்குபவர்கள் இம்மை மறுமையிரண்டிலும் சுகமடையாமல் பிறவி நோயில் ஆழ்ந்து துன்பமடைவார்கள். பெரியோர்கள் தமது முதிர்ந்த ஞானத்தினால் இவ்வுண்மையை யறிந்து உலகத்திலுள்ள மாநிடர்களுக்குப் போதித்தாலும், அவர்கள் கொடுமை, கொலை, களவு இவைகளைப் புரிவதை யொழியாமலும், அஞ்ஞானத்தைவிட்டு நீங்காமலும், உலக வாழ்க்கையைத் துறக்காமலும் இருக்கின்றனராதலின், துயரம் நீங்காமலும், பிறப்பு இறப்பு இவைகளினின்று தப்ப மார்க்கமில்லாமலும், முத்தியடைவதற்கு ஏதுவில்லாமலும் தவிக்கின்றனர்."

"தவமானது ஒப்புயர்வற்றது; யாவற்றினும் அருமையானது; தவத்துக்கு இணையானது தவமே யாகும். ஆதலால், புதல்வர்களே! நீங்கள் தருமத்தைச் செய்யுங்கள்; தீயகுணங்களை யொறுத்து அகற்றுங்கள்; சிவபெருமானை நோக்கி அருந்தவம் புரியுங்கள்; மாநிடர் செய்யத்தக்க செயல் தவத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. தேக சுகத்தைப் பாராட்டாது தவமியற்றுவோர் உலகெலாம் புகழும்படி வாழ்வார்கள்; தம்மை யடைந்தவரைக் காக்கும் வல்லமையுடையவர்களா யிருப்பார்கள்; பகைவர்களை யழிக்கும் திறமையுடையவர்களா யிருப்பார்கள்; தாம் இச்சிக்கும் பொருள்கள் எவ்வளவு அருமையானவைகளா யிருப்பினும் அவைகளனைத்தையும் அடைவார்கள்; என்றும் அழிவற்று வாழ்வார்கள்; இவ்விஷயங்கள் அரிய வுண்மைகளென உங்கள் புத்திக்கு நன்கு விளங்குமாறு நான் உங்களுக்கு ஓர் சரித்திரத்தைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்!" என்று கூறி,காசிபமுனிவர் மார்க்கண்டேயரது திவ்விய சரித்திரத்தை வித்தாரமாய் எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினார்.

பேசாதிருந்தால் பிழை ஒன்றுமில்லை.

புலன்களின் நெருங்கிய சம்பந்தம்

THE CLOSE RELATIONSHIP OF THE SENSES

அமெரிக்காவிலுள்ள குருட்டுச் சிறுமிகளுக்குள் மிகுந்த திறமையுள்ள சிறுமி, ஜேன்ஸ் வில்லே யென்னும் ஊரிலுள்ள விஸ்கான்ஸின் குருடர் பாடசாலையில் இருக்கிறாள். அவள் பெயர் வில்லெட்டா ஹக்கின்ஸ். அவள் இப்போது முற்றிலும் குருடாகவும் செவிடாகவும் இருக்கிறாளே யெனினும், அவள் பிறந்தபொழுது அவள் புலன்கள் சரியாகவே யிருந்தன.

1915-ம் வருஷத்தில் அவள் தன் மாகாணத்து இராஜாங்கப் பள்ளிக்கூடத்திற் சேர்ந்தபொழுது, அவளுக்கு வயது பத்து. அப்போது அவளுக்குக் காது கேட்பதும் கண் பார்வையும் கொஞ்சம் குறைவாக விருந்தன. அவ்விரு குறைகளுக்கும் சிகிச்சைகள் பல செய்தும், அக்குறைகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. ஆதிமுதலே புத்திகூர்மை யில்லாமலும் மனச்சந்தோஷ மற்றுமிருந்த அவளுடைய மனோ நிலைமை, அவளுடைய குறைகள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க நாளுக்கு நாள் கெடுதி யடைந்து வந்தது. 1919-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் அவள் முற்றிலும் செவிடானாள். அதற்கு ஒரு வருஷத்துக்கெல்லாம் அவள் கண்பார்வையும் முற்றிலும் அழிந்தது. 1920-ம் வருஷம் கோடைகாலத்தில் அவளுடைய உபாத்தியாயர்களில் ஒருவர், அவளை பேசுபவர் உதடுகளின்மீது விரலை வைத்துப்பேசுவதை யறிந்து கொள்ளுவதான ஹெலென் கெல்லர் ஏற்படுத்திய முறையை அனுசரிக்கும்படி குருட்டுச் செவிடருடைய சைகையிற் சொல்ல, அவள் பிறருடைய உதடுகளைத் தொடுவதற்குத் தனக்கு இஷ்டமில்லை யென்று சொல்லிவிட்டாள். பிறகு அவ்வுபாத்தியாயர், பேசுபவர் தலைமீது தன் கையை அழுத்திவைப்பதனால் அவர் பேசுவதை யறிந்துகொள்ளும் சக்தியுடையவளாக ஒருகுருட்டுச் செவிட்டுப்பெண் இருப்பதாகத் தான் கேள்விப்பட்டிருந்ததை அவளுக்குச் சொல்லி, பேசுபவரது தேகத்திலுள்ள எலும்புகள், பேச்சின் ஒலியினால் தம் அணுக்கள் அசைவுறப்பெறு மென்றும், அவ்வாறு அசைவுறுவதைக் கையினால் ஸ்பரிசித்துணர்ந்து அப்பெண் பேசுபவர் பேசுவதை யறிந்துகொண்டதென்றும், அவ்வித அணுவசைவு தலையில் உணர்வதைக் காட்டிலும் கழுத்தில் அதிகத் தெளிவாய் உணரக்கூடுமென்றும் கூறி, அப்பெண்ணின் அற்புதத் திறமையின் காரணத்தை விளக்கிக்காட்டினார்.

கொஞ்ச காலத்தில் அவள் அம்முறையைக் கற்றுக்கொண்டு அதை யனுஷ்டிக்கத் தொடங்கினாள். பேசுபவர் தலையின்மீதோ பிடரியின் மீதோ தன் கையை அழுத்திவைத்துக் கொண்டு அவர் பேசுவதை யறியும் சக்தியைப் பெற்றாள். அதுமுதல் அவள் குணம் முற்றிலும் மாறிற்று. அவள் துக்க சுபாவம் நீங்கப் பெற்று உண்மையான குதூகலமுடையவளானாள். அது மாத்திரமன்று. அவளுடைய புத்தியும் அற்புதமான மாறுதலை யடைந்தது. முன்பு மந்தபுத்தி யுடையவளாயும் சொல்வதைக் கிரஹித்துக் கொள்ளக்கூடாதென்ற வீம்புடையவளாயும் இருந்தவள், பிறர் தனக்குச் சொல்லுபவைகளை யெல்லாம் கவனமாய்க் கேட்கும் இயல்புடையவளாகவும், எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலுடையவளாகவும், யார் தனக்கு என்ன சொன்னாலும் அதை விரைவிற் கிரஹித்துக் கொள்ளும் திறமை யுடையவளாகவும் ஆயினாள்.

இவ்வித அற்புத மாறுதலை அவள் அடைந்து இன்னும் ஒருவருஷங்கூட ஆகவில்லை. ஆனால் அவள் இப்போது கூர்மையான புத்தியுடையவளாகவும், தன்னைச்சுற்றி நடக்கும் சம்பவங்களைச் சூக்ஷமமாய்க் கவனிக்கும் இயல்புடையவளாகவும், விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்ளுவதில் தன் பொழுதைக் கழிக்கவேண்டுமென்ற இச்சையுடையவளாகவும், அடங்காத ஆனந்த முடையவளாகவும் இருக்கிறாள். அவ்வித அற்புத மாறுதல், அவளுடைய கட்புலனும் செவிப்புலனும் தமது தொழிலைச் செய்வதை முற்றிலும் நிறுத்திய பிறகுதான் நேர்ந்தது என்னும் விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது.

அவள் முற்றிலும் செவிடாயிருந்த போதிலும், அவள் செவிப்புலன் குற்றமற்றதாயிருக்கப்பெற்றவர் பலரைவிட அதிக சூக்ஷமமாக யாதொரு இயந்திர உதவியில்லாமலே கேட்கிறாள். அவளுடைய கண்கள் பார்க்குந்

பேசில் அபலம், பேசாக்கால் ஊமை,

திறத்தை முற்றிலும் இழந்துவிட்டனவேயெனினும், அவள் தேர்ந்த சித்திர வேலைக்காரனைப் போல அவ்வளவு நுட்பமாகவும் விரைவாகவும் நிறங்களை யின்னவென்று அறிந்து சொல்லுகிறாள். அதற்குமுன் அவள் சென்று பழகியிராத தோப்புகளில் மரங்களில் இடித்துக்கொள்ளாமல் தாராளமாயும் வேகமாயும் நடந்து செல்லுகிறாள். அவளுக்குப் பழக்கமானவர்கள், பல அடி தூரத்துக்கு அப்பால் இருக்கும்போதே அவர்கள் இன்னின்னாரென அடையாளங் கண்டுகொள்ளுகிறாள். அவள் செய்கைகளைப் பார்த்தால், அவள் கட்புலனையும் செவிப்புலனையும் இழந்தவளென்று எளிதிற் சொல்ல முடியாது.

பாடசாலையில் அவள் கல்விகற்பதை மேல் பார்த்துவந்த மிஸ்டர் ஹூப்பர் என்பவர் அப்பாடசாலையிலுள்ள விநோதங்களைக் காண வந்த சில சீமாட்டிகளை அவளிடம் அழைத்து வந்து, அவர்கள் இன்னாரென்று அவளுக்குத் தெரிவித்துப் பிறகு அவளை நோக்கி, "வில்லெட்டா! இச்சீமாட்டியுடைய பாவாடையின் நிறம் இன்னதென்று உன்னால் சொல்லமுடியுமா?" என்று கேட்டார். உடனே அவள் முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்து, அச்சீமாட்டியினுடைய பாவாடையின் ஓர் மூலையைக் கையிற் பிடித்துக் கணநேரம் மோந்து பார்த்துப் பிறகு சிறிதும் தியக்கமின்றி, "நீலம், கறுப்பு, வெண்மை" என்றாள். அப்பாவாடை அந்நிறங்களுடையதாகவே யிருந்தது.

பிறகு மிஸ்டர் ஹூப்பர் அவளுடைய கையைப் பிடித்து நூல்களினால் தைத்துச் சித்திரித்திருந்த இலையொன்றின்மீது வைத்து அதன் நிறமென்னவென்று கேட்டார். உடனே வில்லெட்டா அதைக் கணநேரம் மோந்து பார்த்து, "அது பச்சை நிறம்" என்று பதிலளித்தாள். அப்போது மிஸ்டர் ஹூப்பர், "அதன் நிறம் அது ஒன்றுதானா?" என்று அவளைக் கேட்டார். உடனே அவள் வெட்கமுற்று அதைப் பின்னுமொரு முறை கவனித்துமோந்துபார்த்து, "இதன் ஓரத்தில் சிறு கறுப்பு நூலொன்று இருக்கிறது" என்றாள். அவள் சொன்னது உண்மையா யிருந்தது. ஊன்றிப்பார்க்காவிட்டால் கண்ணுக்குத் தெரியக் கூடாத சிறு கறுப்புக் கோடொன்று அதன் ஓரத்தில் காணப்பட்டது.

பிறகு மிஸ்டர் ஹூப்பர் அங்கு வந்திருந்த சீமாட்டிகளில் ஒருவரை நோக்கி, "அம்மா! தாங்களே அவளுடன் நேரிடப் பேசி, தங்களுக்கிஷ்டமான கேள்வியைக் கேட்டுப்பாருங்கள்" என்றார். அச்சீமாட்டி, "அம்மா! நீ கட்டிடத்துக்கு வெளியே போவதுண்டா? கட்டிடத்தைச் சுற்றி அநேக மரங்களிருக்கின்றனவே. நீ வெளியே போனால் அவைகளில் மோதிக்கொள்ள மாட்டாயோ?" என்று கேட்டார். வில்லெட்டா அக்கேள்விகளைக் கேட்டு நகைத்து, "மோதிக் கொள்ளுவானேன்? மோந்து பார்ப்பதினால்தான் அவைகளிருக்குமிடம் எனக்குத் தெரிகிறதே!" என்றாள்.

அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட சீமாட்டிகள் அவளது அத்திறத்தைக் காணவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்பட, மிஸ்டர் ஹூப்பர் அவளைச் சிறிது தூரம் வெளியே போய்விட்டு வரும்படி சொன்னார். ஒரு சீமாட்டி அவளைக் கட்டிடத்துக்கு வெளியே அழைத்துக் கொண்டு சென்று, ஒரு தோப்பை நோக்கி அவளை நிறுத்திவைத்து அவளை நேரே நடந்து செல்லும்படி வேண்டினார். வில்லெட்டா சிறிதும் தியக்கமின்றிப் புறப்பட்டு விரைந்து நடந்தாள். அவள் தோப்பை யணுகியபோது அவளுக்கு நேரெதிரே ஒரு பெரியமரம் இருந்தது. பார்க்கவந்த சீமாட்டிகளெல்லோரும் எங்கு அவள் அம்மரத்தில் மோதிக்கொள்ளுவாளோ வென்று பயந்து, மூச்சுவிடாமல் அவளை யுற்றுநோக்கி நின்றார்கள். ஆனால் அவள் அம்மரத்துக்குச் சுமார் மூன்றடி தூரத்தில் போகும்போதே ஒருபுறமாகத் திரும்பி அதைச்சுற்றிச் சென்று தோப்புக்குள் நுழைந்து மரங்களினிடையே அவைகளில் மோதிக்கொள்ளாமல் மிகுந்த சாமர்த்தியத்துடன் விரைந்து நடந்து சென்றாள்.

அவ்வாறு தோப்புக்குள் சென்றவள் திரும்பி வரும் சமயத்தில் சிறிது தூரத்தில் அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்த இரண்டு ஸ்திரீகளை மிஸ்டர் ஹூப்பர் சைகையினால் அழைத்தார். அவர்கள் வில்லெட்டா இருக்குமிடத்தை யணுகியதும், வில்லெட்டா அவர்கள் இன்னாரென்று அறிந்துகொண்டு அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி அவர்களை யழைத்து க்ஷேமம் விசாரித்தாள்.

பேச்சுக்கற்ற நாய் வேட்டைக்கு ஆகாது.

எல்லோரும் திரும்பி உள்ளேசென்று முன்னிருந்த அறையை யடைந்ததும், வந்திருந்த சீமாட்டிகளில் ஒருவர் அவ்வறையின் ஓர் மூலையில் ஒரு பூனை படுத்திருப்பதைக்கண்டு, வில்லெட்டாவின் கையொன்றை எடுத்துத் தம் தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டு, "அம்மா! நம்மைத்தவிர இவ்வறையில் என்ன ஜந்து இருக்கிறது?" என்று கேட்டார். அதற்கு வில்லெட்டா, "அந்தக் கிழப்பூனைதான்" என்று புன்னகையுடன் மறுமொழி புகன்றாள். பிறகு எல்லோரும் அவளை ஏதேதோ வினவி அவளது மறுமொழிகளைக் கேட்டு ஆச்சரிய மடைந்தார்கள். இரசமான சம்பாஷணையில் யாவரும் பூனையை முற்றிலும் மறந்துவிட்டார்கள். இருந்தாற்போலிருந்து வில்லெட்டா, "பூனை வெளியே போய்விட்டது" என்று சொன்னாள். கட்புலனும் செவிப்புலனும் நல்ல நிலைமையில் இருக்கப்பெற்ற தாங்கள் கவனிக்காமற்போன சம்பவத்தை அக்குருட்டுச் செவிட்டுப்பெண் தன் நுட்பமான மூக்கினால் மோந்து கவனித்துத் தங்களுக்குச் சொன்னதைக் கண்டு யாவரும் அத்தியாச்சரிய முற்றனர். பிறகு ஒரு சீமாட்டி அங்கிருந்த புஷ்பச் செடிகளிலிருந்து ஓர் வெண்ணிறமுள்ள மலரைப் பறித்து வில்லெட்டாவினுடைய மூக்குக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் பிடித்துக்கொண்டு அதன் நிறமென்னவென்று கேட்டார். வில்லெட்டா, "வெண்ணிறம்" என்று உடனே சொன்னாள்.

வில்லெட்டாவினுடைய இப்படிப்பட்ட அபூர்வ அனுபவமானது உலகத்தில் சாஸ்திர ஞானத்தைப் பெருக்கி, புலன்களின் சக்தி குறைவதனாலும் அழிவதனாலும் துயருறுவோர்களுக்கு மிகுந்த நன்மை புரியத்தக்கதா யிருக்கிறது. மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்புலன்களில், கண் செய்யவேண்டிய தொழிலை மூக்கானது மோப்பத்தினால் செய்யக் கூடுமென்றும், செவி செய்யவேண்டிய தொழிலை மெய்யானது ஸ்பரிசத்தினால் (உணர்ச்சியினால்) செய்யக்கூடு மென்றும், அந்நான்கு புலன்களும் தங்கள் தொழில்களை ஒன்றோடொன்று மாற்றிக்கொள்ளும்படி நெருங்கிய சம்பந்தமுடையவைக ளென்றும் வில்லெட்டாவின் அபூர்வ அனுபவத்தினால் தெளிவாய் விளங்குகிறது.

வில்லெட்டா இவ்வரிய வித்தையை எவரிடமும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. தனது இயற்கையறிவினால் அதை அவள் உணர்ந்து அறிந்துகொண்டாள். அவ்வித்தையினால் தன்னைச் சுற்றுமுள்ள ஜீவப்பிராணிகளுடன் தனக்குச் சம்பந்த முண்டாக்கிக்கொண்ட பிறகுதான் வில்லெட்டா துக்கமொழிந்து சந்தோஷமடைந்தாள். ஆகையினால் அவளுடைய நிலைமையிலுள்ள மற்றவர்களும் இவ்வித்தையை யுணர்ந்து அறிந்துகொண்டால், அவர்கள் துயரமும் நீங்குமென்பதற் கையமில்லை.

(257-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அழகிய தனபாரங்களையும் ஆர்வத்துடன் அணைந்துகொள்வோனே! பரிபூரண ஞான சொரூபனே! சக்கரவாள பருவதத்தை பாதாளத்தி லழுந்தும்படி செய்தும், மேருமலையில் உன்னை யாரென்றறியாது உன்னுடன் போர்புரியத் துணிந்த இந்திராதி தேவர்களை முறிந்தோடச் செய்தும் விநோதமான லீலைகளைச் செய்தருளிய பாலகுமாரா! சதகோடி தேவர்களுக்கும் தலைவனாயுள்ள தேவாதிதேவனே! வேதங்களும், பல்வகைப்பட்ட எண்ணிறந்த புராணங்களும், (ஞான மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுகாது) ஏனைய சிவாகம நெறிகளாகிய சரியை கிரியை யோகம் என்னும் நெறிகளிற் செல்லும் அஞ்ஞானிகளும், பாவத்தையே புரிந்து வேதங்களிலடங்கிய உண்மைகளை மறுத்து வாதிக்கும் பரசமயங்களைச் சார்ந்தவர்களும் எப்பொருளைத் தேடி ஓயாமல் ஓடியும் அதைத் தொடர்ந்து பிடிக்கமுடியாமலும் அதன் தன்மையை உணரமுடியாமலும் தியங்குகிறார்களோ அப்பொருளாகிய பரம்பொருளின் பக்கத்தில் நான் சேர்ந்து எனது ஜடவுலக சுகதுக்க அனுபவம் நீங்குமாறு, நான் நினைக்கும்போதெல்லாம் மனத்தினில் பேரின்பத்தை யூட்டும் இறைவனாகிய உன்னுடைய பரிபூரணஞானமாகிய ஒளியை அன்பொடு நினைத்து மனமுருகி, எவ்வுயிரிடத்தும் எப்பொருளிடத்தும் விரோதம் என்பது சிறிதுமற்றவனாய், நினது திருவருள் பெருகி நிரப்பும் பேரின்ப வாரிதியிற் குளித்து நின்திருவருளைப்பெற்ற அடியார்களுடன் கூடி ஆனந்தக் கூத்தாடி மகிழ்ந்து, வெண்கடம்ப மாலையையும் இரத்தினங்களும் வயிரங்களும் இழைக்கப்பெற்ற பொன் தண்டைகளையும் அணிந்து வருணிப்பதற்கரிய திவ்விய ஒளியைவீசும் இளமையும் அழகும் பொருந்திய நின் திருவடிமலர்களை மறவாமற் புகழ்ந்துபாட நின் திருவருள் புரியமாட்டாயோ? [அருளுக்கு அன்பு காரணமோ? அன்புக்கு அருள் காரணமோ? அன்பில்லார்க்கு அருளில்லை; அருள் பெறாதவர்க்கு அன்பில்லை.]

கள்வ ஞானி*

THE ROBBER SAINT

பிருந்தா வனத்துக்கு மூன்றுநாள்வழித் தூரத்தி லிருந்த ஓர் ஊரில் ஒருநா ளிரவு பக்தர்கள் நிறைந்த சபையில் ஒரு புராணிகர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவினுடைய சௌந்தரியத்தைப் பின்வருமாறு வருணித்தார்:—

“மாநிடரால் செய்யப்படும் கிருஷ்ணவிக்ரஹத்தின்முன்கூட உலகத்தில் மிகுந்த சௌந்தரியம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படும் உருவம் அற்பமாகத் தோன்றுகிறதென்றால், அவருடைய நிஜமான திவ்விய மங்கள சொரூபத்தை உரைக்கவல்லவர் யார்? அவருடைய அகன்ற நெற்றியிலுள்ள கஸ்தூரி திலகமும், அவர் மார்பிலணிந்துள்ள ஒவ்வொன்றும் ஒரு அரசனைச் சிறைமீட்கத் தக்க மதிப்புள்ளதான அருமையான இரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற பதக்கத்தையுடைய மணியாரமும், திவ்விய வேணுகானஞ்செய்யும் அவரது செவ்விய பவளம் போன்ற உதடுகளும், அவர் திருக்கரங்களிலுள்ள விலைமதிக்க வொண்ணாத நவரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற அழகிய பைம்பொற் கடகங்களும், அவரது சிரசில் பொருந்தியிருப்பதனால் அழகுமிகுத்து வெயில்வீசும் நவரத்தினகசிதமான நிகரற்ற கிரீடமும், காட்டிலுள்ள கொடிய மிருகங்களும் மனமுருகித் தமது கொடுந்தொழிலை விடும்படிச் செய்யும் வேணுகானத்திலும் அவரது தேஜோமயமான மங்களவடிவத்திலும் ஈடுபட்டுக் கைகுவித்து அவரையே கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் கோபிகளும் ஒருவன் கண்கள்முன் தோன்றினால், அவன் கல்லையொத்த நெஞ்சினை யுடையவனாயினும் மனமுருகி அக்காட்சியிலீடுபட்டுக் கைகுவித்து ஆநந்தக் கூத்தாடுவான் என்பதற் கையமுண்டோ?”

இவ்விதமாகவும் இன்னும் பலவிதமாகவும் அப்புராணிகர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவினுடைய திவ்விய சொரூபத்தை வருணித்து சபையோர் மனத்தில் பேரானந்தத்தை ஊட்டினார். சபையிலுள்ளோரிற் சிலர் அணிந்திருந்த விலைபெற்ற ஆபரணங்களைக் கவர்ந்து கொள்ளவேண்டு மென்ற கெட்ட எண்ணத்துடன், உருமாறி அச்சபையிலுள்ள பக்த கோஷ்டியில் கலந்து உட்கார்ந்திருந்த ஒரு கொடிய திருடன் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா அணிந்திருந்த ஆபரணங்களின் வருணனையைக் கேட்டு அவைகளை எப்படியாயினும் கவர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டவனாய், சபையோரிற் சிலர் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களைத் துச்சமாகவெண்ணி அவைகளைக் கவரவேண்டுமென்று முன் கொண்ட ஆசையைத் தள்ளி, சபை கலையும் வரையில் காத்திருந்து, கலைந்தபின் புராணிகரை வினயத்துடன் அணுகி, “சுவாமி! ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டேன். அவரை எங்கு காணலாம்?” என்று கேட்டான்.

அவர் அவன் ஓர் பக்தனென்று எண்ணி, “அப்பா! அன்பில்லாத இக்கலியுகத்தில் அவரைக் காணக்கூடியவர் மிகவும் சிலரே. அவர்களும் ஓயாமற் பொறுமையுடனும் ஆவலுடனும் தேடினாலல்லது காணமாட்டார்கள். பிருந்தாவனத்தின் தெருக்களில் அவரைக் காண முடியும். ஒருசமயம் அவரை அங்கு காண முடியாவிட்டால், பிருந்தாவனத்துக்கும் கோகுலத்துக்கு மிடையிலுள்ள கடவுவழியி னண்டையில் என்றைக்கு வேண்டுமானாலும் நிசிப்பொழுதில் அவரைத் தவறாமல் காணமுடியும்” என்று சொன்னார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தேடிப்பிடித்து அவரிடத்திலிருந்து அவருடைய விலைமதிக்க வொண்ணாத கிரீடத்தையும் மணியாரத்தையும் பறித்துக்கொள்ளும்வரையில் எதையும் புசிப்பதுமில்லை பானம்பண்ணுவதுமில்லை யென்று சபதஞ்செய்துகொண்டு புறப்பட்டு அக்கள்வன் மூன்றுநாட்கள் நடந்து பிருந்தாவனத்தை யடைந்தான். அவ்விடத்தை யடைந்ததும், பரமாத்மாவைக் கண்டுபிடித்துவிடலாமென்ற எண்ணத்தினால் அவன் பசிதாகத்தையும் நடந்துவந்த களைப்பையும் மறந்து எல்லாத் தெருக்களிலும் கோவில்களிலும் தேடிப் பார்த்தான்; கண்டபேர்களை யெல்லாம் பரமாத்மாவின் இருப்பிடம் எங்கே யென்று விசாரித்தான். சாமானிய மனிதர்கள் அவன் கேள்வியைக் கேட்டு அவன் பித்தனென நிச்சயித்து நகையாடினார்கள். தெய்வபக்தியுள்ள

* இந்திய விமர்சனம்” என்னும் பத்திரிகையில் ஸ்ரீமான் பாமா பூரண சந்தவேதி எழுதிய வியாசத்தை ஒட்டியது.

பேச்சை விற்றுக் காய்ச்சிக் குடிக்கிறான்.

பெரியோர்கள் அவனது ஆவலையும் மனவுறுதியையும் நம்பிக்கையையும் கண்டு வியப்புற்று, பரமாத்மாவைக் கண்டுபிடிப்பது கடினமேயெனினும் பக்தியுடனும் மனவுறுதியுடனும் தேடினால் அவர் அகப்படுவது திண்ணமெனவுரைத்து அவனைத் தைரியப்படுத்தினார்கள்.

ஒரு இடம் விடாமல் பிருந்தாவனம் முழுவதிலும் தேடினான். நான்கு நாட்கள் தேடியும் பரமாத்மாவைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஊரிலிருந்து அவன் புறப்பட்டு ஒரு வாரமாயிற்று. புறப்பட்டது முதல் யாதொரு உணவாவது பானமாவது உட்கொள்ளாததினால், அவன் தேகமும் மனமும் மிகவும் சோர்வுற்றன. அச்சமயத்தில் அவன் மனம் மகா கோபத்துடன் அப்புராணிகர்மீது சென்றது. உடனே புறப்பட்டு ஊருக்குப்போய் அப்புராணிகர் தலையைத் துணித்தெறிந்துவிட்டு தன் பசிதாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நிச்சயித்தான்.

அவ்விதமான நிச்சயத்துடன் தன் ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சிறிதுதூரம் சென்றவுடன், பிருந்தவானத்துக்கும் கோகுலத்துக்குமிடையிலுள்ள கடவுவழியினண்டையில் பரமாத்மைவத் தவறாமல் காணலாமென்று புராணிகர் சொன்னது அவன் ஞாபகத்துக்குவர, அவன் அவ்விடத்துக்குச் சென்று ஓரிடத்தில் படுத்துக்கொண்டு நிசிப்பொழுதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சர்வக்ஞான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா அவன் வந்த நோக்கத்தையும், அவன் மனவுறுதியையும் அடக்கமுடியாத ஆசையையும், தன் நோக்கம் நிறைவேறாவிடில் புராணிகரைக் கொல்வதாக அவன் செய்துகொண்ட நிச்சயத்தையும் அறிந்தவராய், தமது வாசஸ்தலமான பிருந்தாவனத்துக்கு வந்தவரை உபசரித்து ஆதரிக்கவேண்டுவது தமது கடமையெனக் கருதியவராய், நடுநிசியில் ஒரு பழைய கம்பளியைப் போர்த்துக்கொண்டு அக்கடவுவழியினண்டையில் வந்து நின்றுகொண்டு, "அப்பா! நீ யார்? மனித சஞ்சாரமில்லாத இடத்தில் நிசித்தருவாயில் நீ வந்திருப்பதற்குக் காரணமென்ன?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு அவன், "நான் ஒரு திருடன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்னும் ஒருவனுடைய வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று பரமாத்மாவின் சந்நிதானத்தில் பொய்யுரைக்கமுடியாது உண்மையை யுரைத்தான். "எதற்காக அவன் வரவை எதிர்பார்க்கிறாய்?" என்று கேட்டார் பரமாத்மா. அவன், "அவன் எப்போதும் விலைமதிக்கமுடியாத கிரீடத்தையும் மணியாரத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவனைத் தேடிப்பிடித்து அவைகளை அவனிடமிருந்து பறித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன். என் நோக்கம் நிறைவேறும்வரையில் உணவாவது பானமாவது உட்கொள்வதில்லையென்று சபதஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்" என்றான். "நான்தான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்!" என்றார் பரமாத்மா. "இருக்கவே முடியாது! பழைய கம்பளியைப் போர்த்துக்கொண்டிருக்கும் நீ, செல்வமிக்கவனென்றும் தனது அழகிய தேகத்தில் உயர்ந்த இரத்தினாபரணங்களை யணிந்திருப்பவனென்றும் புராணிகர் சொன்ன ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக இருக்கவே முடியாது!" என்றான் திருடன்.

உடனே கருணைசமுத்திரமான பரமாத்மா தமது கம்பளிப் போர்வையை அப்பால் எறிந்துவிட்டு தமது திவ்விய தேஜோமயமான உருவத்தை வெளியிட்டார். அவ்வுருவத்தின் காந்தியைக் காணச் சக்தியற்றவனாய்த் திருடன் மூர்ச்சித்து விழுந்தான். அவன்மீது இரக்கங்கொண்டு பரமாத்மா அவனுடைய முகத்தை ஒருமுறை தமது திருக்கரத்தினால் தொட்டருளினார். அவரது ஸ்பரிச விசேஷத்தினால் தன் குணம் முற்றிலும் பரிசுத்தமுறப் பெற்று எழுந்தான் திருடன். எழுந்தபொழுது அவன் மனத்தில் பரமாத்மாவினுடைய ஆபரணங்களைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையற்றுப்போய், அவரது பாதாரவிந்தங்களினிடத்துப் பரம பக்தியும் அத்திவ்விய மங்கள சொரூபத்தைத் தன் கண்களின் முன் என்றும் நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்ற பேரவாவுமே குடிகொண்டிருந்தன.

திருடனாயினும் அவனுக்கென்ற தருமநீதியொன்றுண்டாகையால், அவனுக்கு அவ்வாபரணங்களைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசை அற்றுப்போயிற்றேயெனினும், தன் சபதத்தை எப்படியாயினும் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று அவன் எண்ணினான்.

அவன் பரமாத்மாவின் தேகத்திலிருந்து அவ்வாபரணங்களைத் தான் பறிப்பதைக்காட்டிலும் தன் கைகளைத் துணித்தெறிவதே நலமென வெண்ணினானாகையால், அவன் தன் சபதத்தை நிறைவேற்றி அன்னபானாதிகள் உட்கொள்ள வழியறியாது தியங்கினான். கருணையின் சொரூபமான பரமாத்மா அவன் மனத்திலுள்ள எண்ண மின்னதென்று அறிந்து, தமது அடிமை தன் சபதத்தை நிறைவேற்றாததனால் அன்னபானாதிகளில்லாமல் மடிவதில் இஷ்டமற்றவராய், உலகத்தை யெல்லாம் சந்தோஷிக்கச்செய்யவல்லமந்தஹாஸத்துடன் அவனை நோக்கி, "அப்பா! நான் இராஸக்கிரீடைக்குப் போகும்போது இவ்வாபர்ணங்களைத்தாம் அணிந்துகொள்வது வழக்கம். ஆனால் அதற்குப் போகுமுன் வேறுகாரியமாக மற்றோர் இடத்துக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. நான் வரும் வரையில், இவ் வாபரணங்களை வைத்துக்கொண்டிரு. நான் சிறிது நேரத்தில் திரும்பிவந்து ஆபரணங்களை வாங்கியணிந்துகொண்டு, உன்னையும் இராஸக் கிரீடைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறேன்" என்று சொல்லித் தமது கிரீடத்தையும் மணியாரத்தையும் கழற்றி அவன் கையிற்கொடுத்துவிட்டு அவ்விடத்தைவிட் டகன்றார்.

பரமாத்மா மறைந்ததனால் வருந்தினானேயெனினும் அக்கள்வன் தன்சபதம் நிறைவேறியதையுன்னி மகிழ்ச்சியுற்று, அங்கேயே யிருந்தால் அந்நகைகளைப் பரமாத்மாவுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்காம லிருப்பது தனக்குச் சாத்தியமில்லை யாதலின், தான் பசியினால் மடியாமல் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமானால் பரமாத்மா திரும்பிவருமுன் அவ்விடம்விட் டகலவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு விரைந்து சென்று, பிருந்தாவனத்துக்கு அப்பால் வெகுதூரம் சென்றபின் தன் பசிதாகத்தை யாற்றிக்கொண்டு, தன் ஊருக்குச் சென்றான்.

திருடன் தன் ஊர் போய்ச் சேர்ந்த அன்றிரவும் புராணிகர் பாகவதத்திலுள்ள விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவன் அக்கிரீடத்தையும் மணியாரத்தையும் அணிந்துகொண்டு சபையில் போய் உட்கார்ந்தான். அவ்வாபரணங்கள் வேறெவர் கண்களுக்கும் தெரியாமல், புராணிகர் கண்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்தன. அவைகளின் திவ்விய காந்தியைக்கண்ட புராணிகர் மயங்கி புராணம் சொல்ல மாட்டாதவராய் ஏதோ வொரு முகாந்தரத்தை சொல்லி யாவரையும் அனுப்பிவிட்டு, எல்லோரும் போனபின்பும் உட்கார்ந்திருந்த அத்திருடனை நோக்கி, "ஐயா! உமக்கு இவ்வாபரணங்கள் எப்படிக் கிடைத்தன?" என்றுகேட்டார். திருடன், "சுவாமி! எல்லாம் தாங்கள் செய்த உபதேசத்தின் பலன்தான்!" என்று கூறி அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து, தான் போனபோது கொண்ட நோக்கத்தையும், பரமாத்மாவின் கிருபையினால் தனக்குக் கிடைத்த தரிசனா பாக்கியத்தையும் வித்தாரமாய் எடுத்துரைத்தான். அதைக் கேட்ட புராணிகர், அக்கள்வன் பரமாத்மாவைக் காணவேண்டுமென்று கொண்ட எல்லையற்ற ஆவலினால் அவரது பாததரிசனம் பெற்றான் என்பதை யறிந்துகொண்டு, பூர்வஜன்மங்களில் அத்திருடன் செய்திருந்த அளவற்ற புண்ணியத்தின் பயனாக அவ்வாவல் அவன் மனத்திலுதித்த தென்றும், தாம் பரமாத்மாவை வருணித்தது அவனைச் சூழ்ந்திருந்த மாயைக் கோட்டையைப் பொடியாக்கின புண்ணிய வெடிமருந்தைப் பற்றவைத்த தீப்பொறி தானென்றும் நிச்சயித்து, பரமாத்வைத் தரிசனம்பண்ணும்பாக்கியத்தைப் பெற்ற அப்பெரியோனது பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, "என் குருவே! என்னை யாட்கொள்ள வந்த தெய்வமே! அடியேன்மீது தேவரீர் கிருபை கூர்ந்து, உலக விஷயங்களில் இதுகாறும் வாணாளை அவமே கழித்துவந்து இப்போது தாங்கள் சொன்ன விருத்தாந்தத்தினால் உண்மையறிவு பெற்ற அடியேனை பிருந்தாவனத்துக்கு அழைத்துப்போய், ஸ்ரீகேசவனுடைய திவ்வியபாததரிசனம் அடியேனுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்து, அடியேனை உய்வித்தருள வேண்டும். இல்லாவிடில், நான் அன்னபானாதிகளை யொழித்து தங்கள் பாதாரவிந்தங்களின்கீழ் என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன்!" என்று கூறி அத்திருடனுடைய பாதங்களைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டார்.

பரமாத்மாவின் அடியார்களும் பரமாத்மாவைப்போலவே கருணையை மிகுதியாகவுடையவர்களாதலால், அத்திருடஞானியும் புராணிகருடைய வேண்டுகோளுக்கியைந்து, அவரை

பேதைகள் வெள்ளத்தில் நின்றும், தாகத்திற்குத் தண்ணீருக்கு அலைவார்கள்.

யழைத்துக்கொண்டு பிருந்தாவனத்துக்கும் கோகுலத்துக்கு மிடையேயுள்ள கடவுவழிக்குச் சென்று அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார். சிறிப்பொழுதில் பரமாத்மா அந்தத் திருடஞானியின்முன் தோன்றி, "அப்பா! என் கிரீடத்துக்கும் ஆரத்துக்கும் எங்கேயம் காக்கிறது? உன்னை நம்பினதற்கு இதுதான் பலனோ?" என்று புன்னகையுடன் கேட்டார்.

அவரது திவ்வியசொரூபத்தைக்கண்ணுற்ற அப்பக்தன் பரமானந்தமடைந்தவனாய், "சுவாமி! நான்தான் பெரிய திருடனென் றெண்ணியிருந்தேன். தேவரீர் என்னைவிடப் பெரியதிருடனென்று இப்போதுதான் அறிந்துகொண்டேன். வன்மையில் வயிரத்தை யொத்த என்னெஞ்சத்தைத் தேவரீர் திருடிக்கொண்டு விட்டீர்களே!" என்று கூறி நகைத்தான்.

இவ்வாறு அவ்விரு காதலர்களும் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது, அருகேயிருந்த புராணிகருடைய கண்களுக்குப் பரமாத்மாவின் உருவம் தெரியவுமில்லை, அவர் செவிகளில் பரமாத்மாவின் வார்த்தைகள் படவுமில்லை. தாம் குருவாகக் கொண்ட திருட ஞானியின் வார்த்தைகளும் செய்கைகளுமே அவருடைய புலன்களுக்குத் தெரிந்தன. உடனே அவர் அந்த ஞானியின் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, பரமாத்மாவின் தரிசனம் தமக்குக் கிடைக்கச் செய்யும்படி வேண்டினர்.

திருடனாயிருந்த அந்த ஞானி, பிராமண குலத்திற் பிறந்து பல கலைகளையும் படித்துத் தேர்ந்து பல பேர்களுக்குப் பரமாத்மாவின் அனந்த கல்யாண குணங்களை எடுத்துரைத்திருந்த புராணிகருக்குத் தரிசனம் தந்தருள வேண்டுமென்று பரமாத்மாவைப் பிரார்த்திக்க, பரமாத்மாவும் தமது பக்தனுக்குத் திருப்தி யுண்டாக்குவதற்காக அவருக்குத் தரிசனம் தந்தருளினர்.

இவ்வுண்மையான சரித்திரம் பகவத்கீதையில் பரமாத்மாவானவர், "ஓ பார்த்தா! மனிதர் என்னை எவ்விதமாக அணுகினபோதிலும், நான் அவ்வாறே அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு ஆதரிக்கிறேன்; ஏனெனில், மனிதர் எப்புறத்திலிருந்து புறப்பட்டபோதிலும் அவர் நடக்கும் மார்க்கம் என்னுடையதாகவே யிருக்கிறது" என்று கூறிய வாக்கியத்தின் உண்மையை விளக்குகிறது. கண்ணன் கழலிணை வாழ்க!!

புதுத்துறை ஐக்கியப் பண்டசாலை

PUDUTURAI CO-OPERATIVE STORES

சூர்யாஸ்தமன சமயம். புதுத்துறையின் சாலைவழியாகக் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டும் சந்தோஷமாய்ப் பேசிக்கொண்டும் 7, 8 பேர்கள் போய்க்கொண் டிருந்தார்கள். உற்றுப் பார்த்ததில் அவர்கள் பக்கத்திலுள்ள களத்திலிருந்து அன்றைய வேலை முடிந்தவுடன் தம் தம் எஜமானர்களிடமிருந்து கூலிநெல்வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிய வேலைக்காரர்க ளென்று தெரியவந்தது. அப்பொழுதுதான் பக்கத்திலுள்ள மணியாற்றில் உடம்பு குளித்துவிட்டு வீடு நோக்கிச் சென்றுகொண் டிருந்தார்கள். கொஞ்சதூரம் சென்றதும் அவர்களில் காத்தமுத்து என்னும் ஒருவன் மற்றவரை நோக்கி, "என்னா! நீங்கல்லாம் உப்பு, புளி, மொளவா வாங்க செட்டியார் கடைக்கி வல்லீங்களா? இதோ குறுக்குப்பாதை! இப்படியே போகலாமே" என்றான். எல்லோரும் இசைய தங்கதுரை என்பவன், "இந்தச் செட்டி பெரியபாவி; பண்றதெல்லாம் அநியாயம். கூலி கொடுக்கிற வவுத்தெரிச்சல்தான் தெரியுமே, மண்ணும், கல்லும், கருக்காயும், தப்பினா ரெண்டு பசுங்கா, போடராங்க. அதையும் பொடைக்கி ரேண்ணு கீழேதள்ளிவிட்டு தொம்பரை மரக்காலாலே பதக்கு ஒருபடியாக அளக்கரான். அதுக்குக் காசுதான் சரியா கொடுக்கிறானா? ஊருக்கெல்லாம் ஒரு ரூபாயானா இவனுக்கு மாத்திரம் ஒரு அணா விலையாம். அதெல்லாம் நம்ப நெல்லுக்குத்தான். அதுக்கு மண் உப்பும் புழுப்புளியும் சொத்தமொளவாயும் பவுன் விலையப்பா. இந்தூர்லே வேலைக்காரர் வீடு மாத்திரம் எவ்வளோ இருக்குது. எவ்வளவு சாமான் வாங்கவேண்டி யிருக்குது. எல்லாத்தையும் கொள்ளையடிச்சுட்டு தினம் தினம் கொஞ்சம் தொப்பை பெருக்க, பலகை கொள்ளாமல் குந்திக்கிட் டிருக்கான்" என்றான்.

அப்பொழுது வீரப்பன், "நான் நேத்திக்கு ராகவபுரத்துக்குப் போயிருந்தேன். எவ்வளவு பெரிய கடைத்தெரு! சாமானெல்லாம் ரொம்ப நல்லா இருக்குது. கையிலிருந்த அரை ரூபாயிக்கு ஏதோ ரெண்டு வாங்கிக்கிட்டு வந்தேன். எங்கவீட்டுப் பொம்பளெ சாமானெல்லாம் எவ்ள நல்லா இருக்குது; எவ்ள

நறையா இருக்குதுண்ணா. கொஞ்சம் பாடு பட்டாலும் அதல்ல நல்லது" என்றாள். குப்புசாமி, "நாம்ப இங்கே பொரட்டரத்தே அங்குட்டுத்தான் போய் வந்துடுவமே; புள்ள சாதிங்க நாம்ப வரல்லே வரல்லேண்ணுதான் தவிச்குதோ?" என, காத்தமுத்து "இத்தனே பேரும் போகணுமாக்கும்? அதோ அப்பில்நாய்யகன் நெல்லுப்பிடிச்சுக்கட்டரான். கருக்காயாயிருந்தாலும் கல்லாயிருந்தாலும் கலநெல்லா சேத்துக் கொண்டுக்குட்டுப் போய்க் கொடுத்தமானா, நாலுகையினாலே வாங்கிக்கொட்டிக்கிட்டு காசை வீசரான். உனக்கும் எனக்கும் புத்தியில்லே. நாம ஒத்துப் பொழைக்கிறதில்லே. இதென்னத்துக்கு? இதோபாரு! இதோஎனக்கு முக்குருணி கூலி. உனக்கென்னடா கிடைச்சுது? வீரப்பா! அவனவன் உள்ளதெ உள்ளபடி சொல்லிப்போடுங்க, நான் கொண்டுக்குட்டு போயி, காசாக்கிகொண்டாரேன்" என்றான். ஒவ்வொருவனும் என்னுது பதக்கு, எங்கூலி, ரண்டரை மரக்கா, நானும் என் தம்பியும் தூணி சம்பாரிச்சம் என்பதாக காத்தமுத்து கீழே விரித்த சாக்கில் கொட்ட, மொத்தம் இரண்டு கலமாயிற்று. இதைக் கட்டிக் கொண்டு காத்தமுத்து அப்பிலுநாய்கன் வீட்டுக்குப் போனான். அவர் நெல் வியாபாரி; கொண்டுவந்த தானியத்தை அளந்துகொண்டு "நித்தநித்தங் கொண்டுக்குட்டுவா தம்பி! நல்ல வெலை தாரேன். இந்தா ரெண்டு கலத்துக்கு 5 ரூபாய்" என்றார்.

பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு தன் கூட்டாளிகள் வாக்குவாதம் இன்னும் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே வந்துசேர்ந்தான். பணத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது தங்கதுரை, "நெல்லு சேத்துக் கொண்டேப் போட்டோம். நாலுகாசு வந்துது. அதைக்கொண்டுபோய் செட்டியிடம் கொடுத்துட்டு வாயிலெ வெரலைவச்சுக்கப் போரோம். நாளெல்லாம் வேலெ செஞ்சுக் களச்சுத்தான் இருக்கு. இருந்தாலும் செட்டியிடம் காசைக் கொட்டிக்கொடுக்க இஷ்டமில்லெ. ராகவபுரம் ரெண்டு நாழி வழிதானே இருக்கு. யாராவது ஒருத்தன் கூட வந்தா நானும் புரப்படரேன்" என்றான்.

காத்தமுத்து, "அதுக்கென்னண்ணே! இதோ நான் வரேன். செட்டி அதுக்குக் குடுக்கணும் இதுக்குக் குடுக்கணும், முன்பாக்கி பின்பாக்கி என்று காசெல்லாம் பிடிச்சுக்கினு என்னமோ சாமான் தர்ரான். காலாற நடந்துதான் போய்வருவமே" என்றான். இருவரும் புறப்படவே வீரப்பன், "காத்தமுத்து! எனக்குக்கூட ரெண்டணாவுக்கு அரைப்படி உப்பு, அரைச்சேர் மொளவா, ஓரணாவுக்கு மசாலெ வாங்கிக்கிட்டு வரயா?" என்றான். அப்படியே எல்லோரும் எனக்கிது எனக்கிதுவென்று சொல்ல, மொத்தமாய் நெல்விற்று லாபங்காட்டிய காத்தமுத்து அப்படியே வாங்கிவருவதாக ஒப்புக்கொண்டான். வீரப்பனுக்கு கணக்குக்கொஞ்சம் தெரியும். அவரவர்கொடுத்ததுட்டை வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டிய சாமான்கள் எவ்வளவு என்பதாகப் பக்கத்துத் தெருவில் ஒருவீட்டில் ஒரு சிறுதுண்டுக் காகிதமும் எழுதுகோலும் வாங்கிக் குறித்துக் கொடுத்தான். கொடுக்கவே காத்தமுத்து தங்கவேலு இருவரும் ராகவபுரம் நோக்கிச் சென்றனர். அவர்களுடன் கூடவிருந்த இரண்டு சிறுபயல்களும் வேடிக்கையாகக் கூடவே போனார்கள். அஸ்தமித்து எட்டு மணியாகும் முன்னரே, அவர்கள் திரும்பி புதுத்துரைக்கு வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் கொண்டுவந்த பெரியசுமையும் களத்திலிருந்து வந்த குடியானவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயமும் அவர்கள் அம்மன் கோயில் வாசல் வருமுன்னரே பெரிய கூட்டம் கூட்டிவிட்டது. மொத்தமாக ராகவபுரம் பெரியகடையிலிருந்து வாங்கிவந்த சாமான்கள் மலிவாக மாத்திரமல்ல, வெகு சுத்தமாகவுமிருந்தன. பணம் கொடுத்தவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பாகத்தைச் சந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டுபோனார்கள். மற்றவர்கள் மிகுந்த ஆச்சரியமும் தங்களுக்குமப்படிக் கிடைக்கவில்லையே என்பதில் சிறிது ஆற்றாமையும் கொண்டனர். இரண்டுநாட்கள் சென்றன. நமது வேலைக்காரர்கள் திரும்பவும் தாங்கள் சம்பாதித்துவந்த நெல்லை ஒன்றாக விற்கவேண்டுமென்று ஆரம்பிக்கையில், அவ்வீதியிலுள்ள மற்றும் பலரும் தங்கள் சம்பாத்தியத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டினர். சாதாரணமாக கூலியாட்களுக்குள் ஒற்றுமை யதிகம். மொத்தமாய்த் தெருவில் அநேகர் கொண்டுவந்து கொடுத்த நெல்லையெல்லாம் சேர்த்து வியாபாரியிடம்

பேயானாலும் தாய், நீரானாலும் மோர்.

கொடுத்துப் பணம்வாங்கிக்கொண்டு வரவே, எல்லோரும் அப்பணத்தை பங்குபிரிக்கவேண்டாமெனவும் முன்போலவே ராகவபுரத்திலிருந்து மொத்தமாகச் சாமான்களாகவாங்கிப் பிரித்துக்கொள்ளவேண்டுமெனவும் அபிப்பிராயப்பட்டனர். ஆனால் முதல்நாள்போல் எல்லா சாமான்களையும் ஒருவர் அல்லது இரண்டுபேர்கள் தூக்கிக்கொண்டுவர முடியாதாகையால் கணக்காளியாகிய வீரப்பனும் காத்தமுத்துவும் ஒருஒற்றைமாட்டுவண்டியைக்கட்டிக்கொண்டு போய் ராகவபுரத்திலுள்ள தனவந்தரும் பெரிய வியாபாரியுமான வெங்கடராம செட்டியார் கடையில் சுத்தமாகவும் நிறைகுறையாமலும் பார்த்து வாங்கிச் சாமான்களை வண்டியிலேற்றினர். எளியோராகக் காணப்பட்ட இவர்கள் அதிக சாமான்கள் வாங்குவதைக் கண்ணுற்ற செட்டியார், "என்னப்பா விசேஷம்? நீங்கள் புதுத்துறையாட்களல்லவா? நிரம்பசாமான்கள் வாங்குகிறீர்களே. கோயிலில் ஏதாவது திருவிழாவா? அல்லது உங்கள் வீட்டில் கலியாணமா?" எனக்கேட்க, வீரப்பன், 'இல்லெ செட்டியாரே! எங்கள் தெருவுக்கு வேண்டிய சாமானெல்லாம் மொத்தமாக வாங்கிக்கொண்டு போரோம். வேறு விசேஷமில்லை" என்றான். செட்டியார் "ஓகோ, ஐக்கியப் பண்டசாலையா? அப்படியானால், மாணிக்கம்! சாமான்களைச் சுத்தமாகவும் நிறையில் ஏற்றத்தாழ்ச்சி யில்லாமலும் கொடுத்திருக்கிறாயா?" என்றார்.

மாணிக்கம் (கடைக்காரியஸ்தன்) "சரியாகவே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதோ இருக்கிறது கச்சாத்து" என, செட்டியார் அதை வாங்கி ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்து வீரப்பனிடம் கொடுத்தார். ஐக்கியப் பண்டசாலையா என்று செட்டியார் கேட்டது வீரப்பனுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. ஆதியில் உதாசினமாகவிருந்த செட்டியார் பின்பு நறுக்கைச் சாவதானமாகப் பரிசோதித்தது அவனுக்கு வியப்பைத்தந்தது. ஐக்கியப் பண்டசாலை என்பது இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசை அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அப்பொழுது குடியானவர்களுக்கும் செட்டியாருக்கும் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

வீரப்பன்.—ஐயா செட்டியாரே! என்னவோ பண்டசாலை என்று சொன்னீர்களே. அதென்ன?

செட்டியார்.—ஐக்கியப்பண்டசாலை தெரியாதா? அது உங்கள் ஊரிலில்லையா என்ன? நீ பொதுவாக உங்கள் தெருவுக்குச் சாமான் வாங்குவதாகச் சொன்னபொழுது உங்கள் ஊரில் பண்டசாலை நடந்துவருவதாகவல்லவா நினைத்தேன்.

காத்தமுத்து.—அப்படி ஒண்ணுமில்லீங்க. நாங்களா சும்மா கூலியாளுங்க, மொத்தமா பெரிய கடையிலே வாங்கினாக்கா உப்பு, புளி கூட கிடைக்குதல்ல, அதுக்காக நாங்க வந்தம். அண்டை வீட்டுக்காரர் அசல் வீட்டுக்காரர் எங்களுக்கும் சேத்து வாங்கிக்கிட்டு வா இன்னாங்க. அவ்வளவுதான்.

செட்டியார். — அவ்வளவுதானா? இன்னதென்று தெரியாமலே ஐக்கிய வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள். அது நிரம்ப சிலாக்கியமே. நிரந்தரமாக இந்த வியாபாரம் நடந்து ஐக்கியப் பண்டசாலைச் சங்கம் ஒன்று ஏற்படுத்திக்கொண்டீர்களேயானால் நலம். உங்களுக்குச் சாமான் நல்லதாகவும் மலிவாகவும் கிடைப்பதோடு நல்ல செட்டும் மிஞ்சும்.

வீரப்பன்.—செட்டியாரையா! அது எப்படி என்று எங்களுக்குத் தயவுசெய்து தெரிவித்தால் அந்தப்படி செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறோமுங்க.

காத்தமுத்து.—ஆமாங்க. உங்களாட்டமா எசமான் சொன்னா தட்டலாமா?

செட்டியார்.—சரி போய்வாருங்கள். நாளைய தினம் சாயங்காலம் புதுத்துறைக்கி வருகிறேன். உங்கள் தெருவின் பேரென்ன?

காத்தமுத்து.—அம்மன் கோயில் தெருவு. அவர் வீரப்பண்ணே. அம்மன்கோயிலிலிருந்து கிழக்குப் பார்த்த வீடு; ரெண்டாவது வீட்டிலிருக்கிறார். என் பேர் காத்தமுத்து. நாளைய சாயங்காலம் கோயில் வாசல்லெ காத்துக்கிட்டே யிருக்கிறேன்.

செட்டியார்.—சரி. நாளைய சாயங்காலம் நானும், ஒரு ஐயருமாக வந்து சேருகிறோம். உங்கள் தெருவில் எத்தனை வீட்டுக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்?

வீரப்பன்.—60, 70 வீடு இருக்கும்.

செட்டியார்.—சரி. 30 வீட்டுக்காரரையாவது சேர்த்துவை.

பேயும், சிலது நியாயம் பகரும்.

காத்தமுத்து.—என்ன சொல்லிச் சேர்த்து வைக்கிறதுங்க?

செட்டியார்.—சொல்லேன். நாமெல்லோரும் சங்கம் சேர்ந்துக்கொண்டால் நல்லசாமான் கிடைக்கும், நல்ல லாபம் வரும் என்று.

'அப்படியே' என்று ஒப்புக்கொண்டு குடியானவர்களிருவரும் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். வாங்கிவந்த சரக்குகளை, எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தனர். நடந்ததைத் தெரியப்படுத்தி மறுநாள் சாயங்காலம் எல்லோரும் கோயில் வாசலில் கூடவேண்டுமென எச்சரித்தனர். ராகவபுரம் வெங்கடராமன் செட்டியார் ஐக்கியச் சங்கங்களில் பெருநம்பிக்கை யுள்ளவர். நமது தேசத்தைப் பீடிக்கும் ஏழைமைத்தனத்தைத் தீர்க்கக்கூடிய மருந்துகளில் ஐக்கியமுறை ஓர் பெரிய மருந்தென எண்ணுபவர். ராகவபுரத்தைச்சுற்றி அநேகம் சங்கங்களை ஏற்படுத்தத் தம்மாலான முயற்சி செய்தவர். அவரும் அவ்வூர் ஐக்கியமுறைச்சங்க இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயரும் நெருங்கிய சிநேகிதர்கள். மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும், அய்யரவர்களுக்குச்செட்டியார் ஒரு சிறு கடிதம் விடுத்து அன்று சாயங்காலம் தம்முடன் புதுத்துறைக்கு வரவேண்டுமெனவும் ஒரு பண்டசாலை ஏற்படுத்தவேண்டுமெனவும் தெரிவித்தனர். அய்யரும் அதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்துகொண்டுவர, இருவரும் வண்டியிலேறி சாயங்காலம் 6-மணிக்கு புதுத்துறை வந்து சேர்ந்தார்கள். அம்மன் கோயில் வாசலில் கூடியிருந்த கூட்டம் பெரிதாக இருந்தது. செட்டியார் மூலமாக பெருத்தலாபம் கிடைக்கப் போகிறதென்று காத்தமுத்து எல்லோருக்கும் பலமாகச் சொல்லிவிட்டான். வண்டி வந்ததும், செட்டியாரும் இன்ஸ்பெக்டரும் அம்மன் கோயில் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். தெருவில் ஜனங்கள் உட்கார்ந்துகொண்டதும், பின்வருமாறு பேச்சு நடந்தது :—

செட்டியார்.— வீரப்பா ! காத்தமுத்து !!

இருவரும்.—சாமி !

செட்டியார்.—நாங்கள் வந்திருக்கிற காரியம் எல்லோருக்கும் தெரியுமே.

காத்தமுத்து.—நல்லா சொல்லியிருக்கிறேன் சாமி. வீடு வீடா போய் செட்டியார் மவராசனுயிருக்க, உங்களுக்கெல்லாம் சாமான் மலுவா தரப்போராங்க, சுத்தமா தூசி போக்கி தரப் போராங்க என்னு.

செட்டியார்.-நான் தரப்போவதில்லை அப்பா! நீங்க ளெல்லாரும் ஒன்றுசேர்வதினால் நீங்களே செய்துகொள்ளலாம்.

கூட்டத்திலோருவன்.—எங்களுக் கென்ன தெரியுஞ் சாமீ. என்னமோ கூலிவேலை சேஞ்சு பொழைக்கிறோம். எழுதத் தெரியுமா, படிக்கத் தெரியுமா? என்ன தெரியும்?

இன்ஸ்பெக்டர்.—எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர் ஒருவர் கூடவா இல்லை ?

காத்தமுத்து.—வீரப்ப அண்ணனுக்கு எல்லாந் தெரியுமே. அவர்தான் ரெண்டு நாளா கணக்கெல்லாம் பாத்துக்குட்டு வராரு. கூட பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரும் இருக்குராரு. தேவாரம் படிக்கிறாரு. நிகண்டெல்லாஞ் சொல்றாரு. லெக்கம் எழுஞ்சுடி குழிமாத்து வரையிலே நல்லா பாடஞ்சொல்றாரு. இங்கிலீஸு கூட படிக்கிறாரு.

செட்டியார்.— அப்படியா ? அவரெங்கே? கூட்டத்தில் ஒரு மூலையிலிருந்து 30 வயதிருக்கும் ஒருவர் எழுந்து மெதுவாய் வர,

செட்டியார்.—வாங்க, வாத்தியாரவாள்! இப்படி உட்காருங்க.

உபாத்தியாயர் காரணப் பிள்ளை சமீபத்தில் உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது இன்ஸ்பெக்டர் கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து பின்வருமாறு பேசலானார் :—

"ஜனங்களே! இப்பொழுது நீங்கள் கூடியிருக்கிறவிஷயம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? உங்களுக்குச்சாதாரணமாய் வேண்டிய சாமான்கள் உங்களுக்கு மலிவாயும் நல்லதாயும் கிடைக்கிறதில்லை. காரணம், சாமான்களை மொத்தமாக வாங்கி உங்களுக்குச் சில்லறையாக விற்கிற வியாபாரிகள் உங்களுடைய நன்மையைக் கவனிக்கிறதில்லை; தங்களுடைய லாபத்தையே நாடுகிறார்கள். விலையை ஏராளமாகத் தூக்கி விற்கிறார்கள். மலிவென்று மட்டமான சாமான்களை வாங்கி உங்களிடம் தள்ளிவிடுகிறார்கள். அதையும், படி என்று சொல்லுமிடத்து முக்கால் படியும், சேரென்றால் இரண்டுபலம் குறைவாகவும் போட்டு அளந்து உங்களை ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். அப்படிச் செய்வதனால் நீங்கள் கொடுத்த காசுக்குத் தகுந்த சாமான்கள் கிடைக்காமல் போய்விடு

கிறது. அதல்லாமலும், கெட்டுப்போனசாமான்களைச் சாப்பிடுவதனால் உங்கள் உடம்பு கெடவும் இடமுண்டாகிறது. உங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களை நீங்களே வாங்கி எடுத்துக் கொண்டால் எவ்வளவு நல்லது ? சாமான் சுத்தமாயிருக்கும். அதனால் உடம்புக்குக் கெடுதியில்லை. அளவு குறையாது; பூரணமாயிருக்கும். தரகன் அல்லது சில்லறைக் கடைக்காரனுக்கு லாபம் கொடுக்காததினால் நல்ல லாபம் கிடைக்கும். அப்படி உங்களுக்கு வேண்டிய சாமானை இப்பொழுது இரண்டு தடவையாய் நீங்கள் செய்துவந்ததுபோல் அப்போதைக்கப்போது வாங்கிக்கொள்வது ஒருமுறை. ஆனால் உங்களுக்குள் யாருக்காவது திடீரென்று ஒரு சாமான் வேண்டியிருந்தாலும், யாதாவதொன்றை வாங்கிவர மறந்துபோயிருந்தாலும் நீங்கள் சில்லறைக்காரரிடத்திலேதானே மறுபடியும் போய்த் தொங்கவேண்டும். இந்தக் குறைக்குப் பரிகாரமாகவும், இப்பொழுது சேர்ந்து வாங்குபவர்கள் மாத்திரமல்ல, இதன்பின் உங்களோடு சேர்ந்து தங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களையும்கூட சேர்த்து வாங்கி லாபமடைய விரும்புவோர்களுக்கும் உபயோகப்படுமாறு, ஓர் சங்கம் ஏற்படுத்தி அந்தச் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களாகச்சேரும் யாவரும் அந்தச் சங்கத்தின் பலனை யடையலாமென வைத்து இவ்வூரிலேயே ஒரு பண்டசாலை ஏற்படுத்தி நல்ல சாமானாய் வாங்கி வைத்துக் கொண்டால் நலமல்லவா ?"

"பண்டசாலை ஏற்படுத்துவதென்பது கொஞ்சம் சிரம சாத்தியந்தான். முதலாவது, அதற்கு கொஞ்சம் பொருள்வேண்டும். பண்டசாலை வைக்கத் தகுந்ததான ஓர் இடம் வேண்டும். சாமானை ஜாக்கிரதையாய் வைத்துக்காப்பாற்றி சரியாக அளந்து கொடுத்து கணக்கெழுத ஒரு கெட்டிக்காரனான காரியஸ்தன் வேண்டும். காரியஸ்தன் செய்யும் வேலை சரியாயிருக்கிறதா இல்லையா என மேற்பார்வைபார்க்க உங்களில் முக்கியஸ்தர்கள் சேர்ந்த ஒரு பஞ்சாயத்து வேண்டும். இவைகளில் ஒன்றும் முடியாத காரியமல்ல. செட்டியாரவர்கள் ஒத்தாசையைக்கொண்டு அநேக இடங்களில் இம்மாதிரி சபைகள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். ராகவபுரத்திற்குக் கிழக்கிலுள்ள ராஜபுரியில் ஓர் பண்டசாலை நேர்த்தியாய் வேலை செய்து வருகிறது. கூலிவேலைக்காரர் மாத்திரமல்ல, ஊராரெல்லோரும் அதனால் பலனடைகிறார்கள். அம்மாதிரி ஏற்படுத்துவதற்கு உங்களுக்குச் சம்மதமா"? என்று சொல்லிமுடித்தார்.

வீரப்பன்.—மூலதனம் என்றால் முதலா? அதாவது, நாங்களெல்லாம் முன்பணம் போட்டுக் கடைவைக்கவேணுமா? அதற்கு ஏராளமாய்ப் பணம்வேண்டுமே? நாங்கள் ஏழைக் குடியானவர்கள். அவ்வளவு பணம் எங்களிடமில்லையே.

இன்ஸ்பெக்டர்.—வேண்டிய பணம் முழுவதும் முன்னதாகவே கொடுக்கவேண்டுவதில்லை. மொத்தம் உங்கள் சங்கத்துக்கு எவ்வளவு மூலதனமென்று ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஒருபாகம் கொடுத்து, பாக்கியைப் பின்னர் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிடுகிற பக்ஷத்தில் இம்மாதிரிச் சங்கங்களுக்குப் பொருளுதவி செய்யும் பெரிய நாணயச்சங்கங்கள் உங்களிடத்தில் நம்பிக்கைவைத்து வேண்டிய பணம் கொடுத்துதவும்.

காத்தமுத்து.—அப்படிக்கின்னா ஒருத்தன் 10 ரூபா கொடுக்குரேண்ணு சொல்லி இந்த மாதம் 1·ரூபா, வர்ரமீ 1·ரூபா, இப்படிக்குக் கொடுத்துக்கிட்டு வந்தால் பண்டசாலைக்கு வேண்டியபணமெல்லாம் யாரோ சொன்னீங்களே, நாணயச்சங்கம், அவங்க கொடுப்பாங்களா?

இன்ஸ்பெக்டர்.—ஆமாம், கட்டாயம் கொடுப்பார்கள். அப்படி ஏற்பாடு செய்வோமா ?

எல்லாரும் ஒப்பவே, பங்கு ஒன்றுக்குப் பத்துரூபாயாக 500 பங்குகள் கொண்ட ஒரு ஐக்கியப் பண்டசாலைச் சங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அங்கு வந்திருந்தவர்கள் பெரும்பாலார் எளியவர்கள். ஒன்று அல்லது இரண்டு பங்குதான் எடுத்துக்கொள்ள முடியும். ஆயினும் அவ்விஷயத்தில் அதிகமான ஊக்கமிருந்ததனால் 100 பங்குக்குமேல் அப்பொழுதே சேர்ந்துவிட்டது. செட்டியாரும் தம் கடையிலிருந்த ஒரு காரியஸ்தரை யனுப்பி, முதல்முதல் வியாபாரம் தொடங்க ஒத்தாசை செய்வதாகச் சொல்லிப்போனார். இச்செய்தி கேட்ட உள்ளூர் தொப்பைச் செட்டியார் ஆத்திரம் கொண்டார். அம்மன்கோயில் தெருவார் யாரும் தன் கடைக்குவந்தால் சாமான்கொடுப்பதில்லை என்று சபதஞ்செய்தார். ஆனால் புதிய ஏற்பா

(இதன் தொடர்ச்சி 275-ம் பக்கம் பார்க்க.)

பாடலீபுத்ர நகரம்

THE CITY OF PATNA

(232-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிங்களத்திற்குச்சென்று அங்கே பௌத்த மதத்தை ஸ்தாபித்து இன்றைக்கும்அத்தர்மம் அங்கே கொண்டாடப்பட்டுவரச் செய்தலில் முயன்ற ஸந்யாஸிகள் இங்கிருந்து சென்றவர்ளே. உபவர்ஷ என்பவர் தம் பிரசித்தமான கிரந்தத்தை எழுதின இடம் இவ்விடந்தான். இந்நகரத்திலேதான் ஆர்யபட்டர் என்ற பிரசித்திபெற்ற வடமொழி நூலாசிரியர் எங்கெங்கும் வியாபகத்தை யுடையவராய்க் கிரந்த ரத்னங்களை எழுதினது. கௌடில்யருடைய அர்த்தசாஸ்திரம், பதஞ்சலியின் மகாபாஷ்யம், கோஹலரின் நாட்டியசாஸ்திரம், வாத்ஸ்யாயனருடைய காமசூத்ரம் ஆகிய இந்நான்கும் சகலருமறிந்த வடமொழிக் கிரந்தங்கள், இந்நகரத்திலேயோ அல்லது இதற்குச் சமீபத்திலுள்ள பிரதேசங்களிலோ எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், அந்நூலாசிரியர்கள் பாடலீபுத்ரத்திற் கென்றமைந்த ஞானபிவிருத்தியை நன்கறிந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பாடலீபுத்ரத்தின் நகரவாசிகள் நாடகசாலைகளில் மிக்கப் பற்றுதலுள்ளவர்களாக விருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் கொண்ட பிரியம் நாடகத்தின் அங்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் சமமாய்ச் செலுத்தப்படாமல் அபிநயத்தில் மட்டும் விசேஷ மடைந்திருந்தது. அவர்கள் ஸங்கீதத்திலும் நாட்டியத்திலும் அன்பற்றவர்களாகவிருந்தனர். இது மிக்க ஆச்சரியகரமானதாகவே தோன்றுகிறது.

கண்வாயர்களுக்குப்பின் பாடலீபுத்ரத்தை ஆந்திர சதவாஹனர்கள் சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்களும் பிராமணர்களென்றே ஏற்படுகிறது. அவர்களும் அங்கே ஒரு நூற்றாண்டுக்குக் குறையாமல் அரசாட்சி செய்துவந்தார்கள்.

பிறகு குசர்கள் என்ற ஜாதியார் அந்நகரத்தின் மீது படையெடுத்துவந்து அதனைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவர்கள் தலைவனான காணிஷ்கா என்ற வீரப்பிரதாபர் அதைமீட்டுக் கொள்ள 9 கோடி ரூபாய்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று நிபந்தனையிட்டார். பலவீனர்களான பாடலீபுத்ரத்தரசர்கள் அப்பெருத்த தொகையைக் கட்டச் சக்தியற்றவர்களாய் அதற்குப் பதிலாய் காணிஷ்கருக்குத் தங்களிடமிருந்த சில வெகுமதிகளை அனுப்பினார்கள். அவற்றுள், சுமார் 3 கோடி ரூபாய் பொறுமான புத்தருடைய கமண்டலமும், அக்காலத்திலேயே எங்கும் பிரசித்தமாகவும் பின்பு நமது தேசமெங்கும் கீர்த்திபெற்றவருமான தத்வசாஸ்திர பண்டிதர் அசுவகோஷர் என்றவருமே இரண்டு முக்கியமான வெகுமதிகள்; அவ் அசுவகோஷரையும் மூன்று கோடி ரூபாய்கள் பொறுமானவராக மதிப்பிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

பின்வந்த அடுத்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் அவ்விராஜ்யம் குசர்களுடைய ஆளுகைக் குட்பட்டதாயிற்று. அதற்குப்பின் பல காரணங்களால், அந்த ராஜ்யம் சிதறிப்போய் ஆங்காங்குள்ள சிறு தலைவர்களுடைய கைவசமாயிற்று. அத்தலைவர்களுள் பிரபலராயிருந்து ஆட்சி செலுத்திவந்தவர் லிச்சாபிகள் என், முன்னரே கூறப்பட்டுள்ள ஜாதியாரவர். பா லீபுத்ரநகரம், சிலகாலம் லிச்சாபிகளுன ய ஆளுகைக் குட்பட்டிருந்து பிறகு குப்தர்களுக்குச் சுவாதீனமாயிற்று. இக்குப்தர்கள் பாடலீபுத்ர நகரத்தையே தங்கள் ராஜாங்கஸ்தானமாக்கிக்கொண்டு நான்கு ஐந்து நூற்றாண்டுகள் தலைமைபெற்று வந்தனர். அப்போது, இந்நகரம் உஜ்ஜயினி, அயோத்தி முதலிய நகரங்களைப்போலப் பிரசித்தி பெற்று விளங்கிற்று; வித்யாபி விருத்தியிலும், ஞானப்பெருக்கிலும் நிகரிலா மேன்மை பொருந்தியதாயிற்று. உலகெங்கும் சிறப்புற்ற காளிதாஸ கவி, மாளவத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தவராயினும், பாடலீபுத்ர நகரத்திலும் சிலகாலம்தங்கிவந்தனரென்று புலப்படுகிறது. இதற்கு அத்தாட்சி யாதெனின், அக்கவி தம் காவியங்களில் ஓரிடத்தில் ஸோன் என்ற நதி, கங்கையில் பெருங்கோஷத்துடன் கலப்பதை மிகுஇனிமையாய்வருணித்திருப்பதேயாம். கிறிஸ்து பிறந்த 319-வது ஆண்டுமுதல் 606-வது ஆண்டுவரையில் பாடலீபுத்ரநகரம் குப்தர்களுடையராஜாங்கஸ்தானமாகவேஇருந்தது. பிறகு ஹர்ஷவர்த்தனரென்ற அரசரது ஆட்சியில், இந்நகரம் ராஜாங்கஸ்தான பதவியை யிழந்ததென்று ஏற்படுகிறது; ஆனால், ராஜ்யபாரந் தவிர மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் இந்நகரமே சட்டதிட்டங்களைச் செய்துவந்ததென்று தெரி

போராசைக்காரனைப் பெரும் புளுகால் வெல்லவேண்டும்.

கின்றது. ஏழாவது எட்டாவது நூற்றாண்டுகளில் மகததேசத்தரசர்களான குப்தர்கள் இந்நகரத்தையே ராஜாங்க ஸ்தானமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திவந்தார்கள். இவ்விடமிருந்தே தர்மபாலரும் அவருடைய பெருமைபெற்ற புதல்வரானதேவபாலரும் தங்களுடைய பிரசித்தியுள்ள சாஸனங்களை வெளியிட்டார்கள். இந்நகரத்தின் ஒளிர்வு, உயர்வு, செல்வச்சிறப்பு முதலான காரணங்களை முன்னிட்டு, தேவபாலர் இதை ஸ்ரீநகரமென அழைத்து வந்தனரென்று சொல்லப்படுகின்றது. பிற்பட்ட சில நூற்றாண்டுகளில் இந்நகரத்தின் சரித்திரத்தைச் சரிவர அறியத்தக்க பிரமாணங்கள் எளிதிற் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், கிடைக்கக்கூடியவற்றிலிருந்து ஆராயுமிடத்து இந்நகரம் ஜைனர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, அவர்களுக்கு ஒரு முக்கிய க்ஷேத்திரமாக விருந்துவந்ததென்று புலப்படுகின்றது. பாடலீபுத்ர நகரத்தின் சூக்ஷ்மஸ்தானங்களின் குறிப்புகளை முதன்முதல் அறிந்தவர் அஜாதசத்ருவே. பிறகு, பதினாறாவது நூற்றாண்டில், ஷர்ஷா என்ற மகம்மதியச் சக்கரவர்த்தி இந்நகரத்தின் பெருமையைக் கண்டுணர்ந்து இதைத் தம் வசமாக்கிக்கொண்டார். இவ்வரசர் பீஹாரைச் சேர்ந்த ஒரு ஜாகீர்தாருடைய —மாரர். பாடலீபுத்ரத்தின் இரண்டாவது ஸ்தாபகராக மதிக்கப்படத்தக்கவர் இவரே. இவருக்குப் பின்வந்த மொகலாயர்கள் இந்நகரத்தின் பெயரை மாற்ற மிகவும் முயற்சி செய்தனர். அம்முயற்சிகள் யாவும் பயன்படாமல், இந்நகரம் இன்றைக்கும் பாடலீபுத்ரம் அல்லது பாட்னா என்றே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. சிலகாலங் கழிந்தபின் ஷர்ஷாவைவிட மேன்மை பொருந்திய குணவிசேஷங்களுடன் விளங்கின கோவிந்தஸிங்கு கத்ரி என்பவர் இவ்விடத்திலேயே பிறந்து, ஸீக ஜாதியாருக்குத் தலைவராயினார். இவர் ஸீக்கியர்களின் ஆசாரமுறைமைகளை மாற்றியும் பலவிதமாகத் திருத்தியும் ஹிந்திபாஷையில் பலநூல்கள் எழுதிவைத்துமுள்ளார். பதினேழாவது நூற்றாண்டில் இந்நகரத்தில் அநேக நூல்கள் எழுதப்பட்டுச் சிறந்த வித்யாபிவ்ருத்தி நடந்துவந்ததென்று காணப்படுகின்றது. பிறகு, சௌஹணஜாதி வீரரான பிஜ்ஜலதேவரென்பவர் டில்லிச் சக்ரவர்த்தியினிடமிருந்து இந்த நகரத்தையும் இதைச் சேர்ந்த நான்கு பர்க்கானாக்களையும் அபகரித்துக்கொண்டார். இவர் நமது தேசத்தினுடையவும், மற்றுஞ் சில வெளி தேசங்களினுடையவுமான சரித்திரங்களை மிக்க விரிவாய் வடமொழியில் வரைந்திருக்கிறார். அக்காலத்தில் நமது தேசத்தில் தலைமைபெற்று நின்ற ராஜ்யங்களின் சரித்திரங்கள் அந்நூலில் விஸ்தாரமாய்க் காணப்படும். லார்ட் ஹார்டிஞ்சும், ஸர் சார்லஸ் பெய்லிப்புமே பாடலீபுத்ர நகரத்தின் மூன்றாவது ஸ்தாபகர்களென்று எண்ணப்படவேண்டும். அவ்விதமே ஆலோசித்துத் தீர்மானித்தபின், பின் உண்டான புதிய நகரம் முன்காலத்திருந்ததினும் மிகச் சிறப்புடையதாயும் அழகு அமைப்பு வாய்ந்ததாயும் விளங்குகிறதென்பதே பாடலீபுத்ர நகரத்தின் சரித்திரத்தை அறிந்தவர்களின் கொள்கை. மௌரியர்கள், குப்தர்கள், மகம்மதியர்கள் முதலானோர் ஆண்டு களித்துவந்த பாடலீபுத்ரநகரம் அதன் முந்திய உயர்ந்த நிலைமையைக் கொஞ்சமேனும் இழக்காதென்பதே நமது நம்பிக்கை. வெகுகாலமாய் வியாபாரத்திலும், வித்தியாபிவிருத்தியிலும், அரசாட்சியிலும் விளங்கிவந்த இந்நகரம் எக்காலத்திலும் புகழுடன் சிறப்புற்று விளங்குமென்பதற் கையமில்லை. இந்திய புராதன நகரங்களுள் ஒன்றாகிய இப்பாடலீபுத்ர நகர[illegible] சீரிலும் சிறப்பிலும் முதன்மை பெற்று நீடூழிகாலம் வாழ்க!

(273-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

டென்று சங்கித்து அதில் சேராமலிருந்த சிலரும் உடனே அதில் சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

வருஷங்கள் இரண்டாயின. அம்மன்கோயில் தெருவார் மாத்திரமல்ல. புதுத்துறை ஜனங்களெல்லோரும் சங்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டார்கள். சங்கத்தின் பங்குத் தொகையும் விசேஷமாகப் பெருகிவிட்டது. முதலில் பலசரக்கு மாத்திரம வாங்கி விற்றுவந்தார்கள். இப்பொழுதோ ஜவுளி, பாத்திரங்கள் மருந்துசாமான்கள் முதலிய எல்லாம் கிடைக்கும். அவ்வூரிலுள்ளார் ஐக்கியமுறையைத் தவறாது அனுசரித்து அதன பலனை ஏராளமாக அடைந்ததுடன் ஏனையோர்க்கும் தங்கள் பண்டசாலை ஓர் பெரிய திருஷ்டாந்தமாக ஆகும்படி நடத்திவருகின்றனர்.

பேர் இல்லாச் சன்னதி பாழ், பிள்ளையில்லாச் செல்வம் பாழ்.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

தங்கவேல்
அல்லது
அஞ்சா நெஞ்சுடையோன்

முதல் அத்தியாயம்
கள்ளனுக்குள் குள்ளன் பாய்தல்

சூரியன் மலைவாயில் விழுந்து நாலைந்து நாழிகைக ளாகிவிட்டன. மேகத்தினால் அடிக்கடி மூடப்பட்ட சந்திரன் தனது அமுத கிரணங்களினால் உலகிலுள்ளோர் மனத்தில் குதூகலத்தை யூட்டச் சக்தியற்றவனா யிருந்தான். அச்சமயத்தில் சென்னையிலுள்ள பீபில்ஸ் பார்க்கில் சிறிதும் ஜனப்புழக்கமின்றி நிசப்தமா யிருந்தது. அப்போது ஆஜானுபாகுவான ஒரு மனிதன், சட்டை சராய் குல்லாய் முதலியன அணிந்துகொண்டு கம்பீரமாய் நடந்து பீபில்ஸ் பார்க்குக்குள் நுழைந்து, படகுகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த விடத்துக்குச் சென்று, அங்கிருந்து தென்கிழக்கு முகமாக நோக்கி நடந்தான். சிறிது தூரம் சென்றதும், அவன் ஏதோவொரு அதிசயத்தைக் கண்டது போல் கணநேரம் திகைத்துநின்றான். அடுத்த நிமிஷத்தில் அவன் சப்தமின்றிக் குப்புறப் படுத்து, தரையோடு தரையாக நகர்ந்து தான் முன் சென்ற திசையை நோக்கியே சென்றான். அச்சமயத்தில் மேகங்களும் அவனுக்கு உதவிசெய்ய நினைத்தாற்போல சந்திரனை முழுவதும் மறைத்து அவ்விடத்தைக் காரிருளில் மடுத்தன.

அவ்வாறு நகர்ந்து சென்றவன் பூச்செடிகள் வளர்ந்திருந்த ஒரு பாத்தியை யடைந்து அதனடுவில் தோன்றிய ஒரு கரிய வஸ்துவின் மேற் பாய்ந்தான். தன்னை மூடிக்கொண்டிருந்த மேகங்களனைத்தையும் பொருதுவென்று துரத்திவிட்டு வெற்றிவீரனாக தன் தண்ணொளி பன்மடங்கு அதிகரிக்கப்பெற்று விளங்கி, கொடியர்களது குரூரத்தொழிலுக்குப் பெரிய இடையூறு உண்டாக்கினான். "ஐயோ!" என்று ஒரு மனிதன் தாழ்ந்த குரலில் மிகுந்த துன்பத்துடன் கூவினான். அடுத்த நிமிஷத்தில் இருவர் எழுந்து நின்றனர். தரையோடு நகர்ந்து வந்தவன், தன்னைவிட மிகவும் குட்டையான மற்றொருவனுக்குப் பின்புறத்தில் நின்று அவன் தோட்களை இறுகப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அக்குட்டையான மனிதன் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு தன்னைப் பிடித்தவனுடைய முகத்தை கணப்பொழுது உற்றுப்பார்த்தான். பிறகு தான் அந்த ஸ்திதியிலிருந்ததைக் குறித்துச் சிறிதும் ஆச்சரியமடையாதவனைப்போல, தன்னைப் பிடித்து நின்றவனை நோக்கி,—"மகாராஜாவாகத்தானிருக்குமென்று அப்போதே ஊகித்தேன். என் தோளெலும்புகள் இன்னுங் கொஞ்சகாலம் இருக்கட்டும். அவைகளை ஏன் சூர்ணம் செய்கிறீர்?" என்று பரிகாசமாய்க் கேட்டான். அதற்கு அவனைப் பிடித்து நின்றவன், "மாரியப்பா! பரிகாசம் அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்போது நான் கேட்பவைகளுக்கெல்லாம் சத்தியமாகப் பதிற் சொல். அன்று கோவிந்தசாமி முதலியார் என்னுடன் சில இரகசிய விஷயங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது விழித்துக்கொண்டுதானிருந்தாயோ?" என்று கேட்டான்.

மாரியப்பன் தோட்பட்டை.களி லுண்டான வலியைச் சகிக்கமாட்டாதவனாய் துயரம் நிறைந்த குரலுடன், "ஆம், விழித்துக்கொண்டுதா னிருந்தேன். தங்கவேலு முதலியார்வாள்! தயவுசெய்து தோட்பட்டைகளை அவ்வளவு இறுகப்பிடிக்காதேயுங்கள்!" என்றான்.

தங்கவேலு.—விழித்துக்கொண்டே யிருந்தவன் நான் வந்து பார்த்தபோது தூங்கினாற் போலப் பாசாங்கு செய்தாயோ?

மாரி.—மற்றென்செய்வது? உங்களுக்கோ இரகசியமாய்ப் பேசியாகவேண்டும். இருக்கும் இடமோ சிறைச்சாலை. நான் வெளியேபோய் உங்களைத் தனியே விடுவதற்கு வழியில்லை. நான் விழித்துக்கொண்டிருந்தால் பேசமாட்டீர்கள். ஆகையினால் உங்களுக்குச் சௌகரியம் பண்ணுவதற்காகவே கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு கிடந்தேன்.

தங்க.—சரிதான். உன் காதில் விழுந்த சமாசாரங்கள் என்னவென்று சொல்!

மாரி.—கோவிந்தசாமி முதலியார் இருமலினால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபடியால், அவர் சொன்னதெல்லாம் என்

காதில் விழவில்லை. ஆங்காங்கு சிற்சில வார்த்தைகள் மட்டுமே காதிற் பட்டன.

தங்க.—சரி, அதிருக்கட்டும். அன்று சிறைச்சாலையில் எனக்குப் பின்னுலிருந்து, 'எல்லாப் பொருளையும் நீயே அடித்துக்கொண்டுபோய் விடாதே! எனக்கும் கொஞ்சம் பங்கு வைத்திரு!' என்று சொன்னது நீதானே?

மாரி.—ஆம், நான்தான். அதில் என்ன பிசகு? கோவிந்தசாமி முதலியார் புதைத்து வைத்துள்ள சொத்தில் அவருக்கு எவ்வளவு பாத்தியமுண்டோ அவ்வளவு பாத்தியம் உமக்குமுண்டு எனக்குமுண்டு. அன்றியும், சிறிதும் எதிர்பாராமல் ஏராளமான பொருள் கிடைக்கும்போது, 'ஆற்றில் போகிற தண்ணீரை அப்பாகுடி அய்யாகுடி' என்பதுபோல, எனக்கும் கொஞ்சம் பொருள் நீர் கொடுக்கக்கூடாதா?

தங்க.—அப்படியா? பங்கு வேணுமா உனக்கு? ஊம் ஹூம்! நான் இப்பொழுது உன்னை என்ன செய்யப்போகிறேன் தெரியுமா?

மாரி.—செய்வதென்ன? தோட்பட்டைகளிலிருந்து கைகளை எடுத்துவிட்டு, என்னையும் உதவியாக வைத்துக்கொண்டு கோவிந்தசாமி முதலியார் பொருளைத் தேடியெடுத்து, எனக்கும் ஒரு பங்கு கொடுத்து அனுப்புவீர்.

மாரியப்பன் மேற்கூறியவாறு பேசி வாய் மூடுமுன், தங்கவேலு முதலியாரின் இடதுகை அவனுடைய தொண்டையைப்பிடித்து நெருக்கிற்று. அவன் விழிகள் பிதுங்கின. கைகள் வலியற்றுத் தொங்கின. தங்கவேலு முதலியார் தமது வலது கையினல் அவன் அங்கவஸ்திரத்தையெடுத்து அவன் கைகளையும் கால்களையும் பின்கட்டு முறையாகக் கட்டிவிட்டு, வாயில் சிலைத்துணியையும் வைத்து அடைத்து, அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் பத்தடிக்கப்பால் போட்டுவிட்டு, முதலில் அவன் உட்கார்ந்திருந்த விடத்துக்குத் திரும்பிவந்து, மண்டிபோட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு பூமியில் ஓர் அடி சதுரக் குழியொன்று தோண்டினர்.

மேகங்கள் கூடி கனத்த மழையைப் பொழிய ஆரம்பித்தன. ஆனல் தங்கவேலு முதலியார் தமது வேலையைச் சற்றும் நிறுத்தவில்லை. இரண்டுமுழ ஆழம் தோண்டிய பிறகு, அவர் அதிலிருந்து ஏதாவொரு பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட் டகன்றார்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

கோவிந்தசாமி முதலியார்

சிந்தாத்திரிப்பேட்டையில் சுவாமி பண்டாரம் தெருவிலுள்ள ஒரு சிறு வீட்டின் வாசற்புறத்து அறை யொன்றில் ஒரு கம்பீர புருஷன் உட்கார்ந்து ஏதோ யோசனையிலாழ்ந்திருந்தான். அவன் யோசனையைக் கலைப்பதை ஒரு பொருட்டாகத் தாம் கருதவில்லைபோல் ஒருவர் அவ்வறையின் கதவைத் திடீரென்று திறந்து உள்ளே நுழைந்து ஓசையெழுமாறு அதை மூடிக்கொண்டு அவனை யணுகினர். அவன் சிறிதும் கோபமுற்றதாகவாவது ஆச்சரியமுற்றதாகவாவது காணப்படவில்லை. உள்ளே நுழைந்தவரைப் பார்த்து அவன் "மூர்த்திமுதலியாரவாள்! அடியேன் மீது இவ்வளவு தயவு தாங்கள்வைத்தது என்ன காலத்துக்கு அறிகுறியோ?" என்று சொல்லி நகைத்தான்.

மூர்த்தி முதலியார் பரிகாச வார்த்தை யாடுவதற்காக அங்கு வந்தவராகத் தோன்றவில்லை. அவர் முகத்தில் கோபம் பொங்கிற்று. அவர் ஒருமுறை அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, "ஐயா! தாங்கள்தாம் நேற்று என் தங்கையினிடம் பாங்கிக்குச் செக்குக் கொடுத்தனுப்பிய கோவிந்தசாமி முதலியாரோ?" என்று கேட்டார்.

கோவிந்.—நான் கொடுத்தனுப்பவில்லை. அந்தப்பெண் வந்து என்னைக் கேட்டுத் தானுக வாங்கிக்கொண்டு போனுள்.

மூர்த்தி.—அந்தச் செக்கைக் கொடுத்து அதற்குப் பணம் வாங்கிவரச் சொன்னீர்களோ?

கோவிந்.—ஆம். அது உம் தங்கை செய்யத்தகாத காரியம்போலப் பேசுகிறீரே. அது அவ்வளவு கெட்ட காரியமா?

மூர்த்தி.—பாங்கியில் இந்தக் கணக்கு ஏற்பட்ட விதம் மிகவும் அபூர்வமானது.

கோவிந்.—உம்மைவிட எனக்கு அதிக நன்ருய்த் தெரியும் அவ்விஷயம்.

மூர்த்தி.—அதுதான் எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது.

கோவிந்.—முதலியாரவாள்! நீங்கள் பேசுவது ஒழுங்காயில்லை. என் பொருளை வைத்து வைக்கும பாங்கிகளின் குமஸ்தாக்களிடம் நான் அதிகமாக வார்த்தையாடுவதில்லை. உமது

தாயார் வீட்டில் நான் தற்காலம் தங்கியிருப்பதால் உம்முடன் இவ்வளவு தூரம் பேசினேன். அவமரியாதையாகப் பேசினால் உமது வேலை போய்விடும். பத்திரம். போய்வாரும்!

மூர்த்தி.—நாளைக்கு நீங்கள் பாங்கிக்குவந்து இரண்டொரு விஷயங்களை விளக்கிவிட்டால், பிறகு தொந்தரவே யிராது.

கோவிந்.—என்னைத் தொந்தரவு செய்யத் துணிபவர் உலகத்திலேயே இல்லை. பாங்கிக்கு வருவதும் வராமலே யிருப்பதும் என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. உமது சந்தேகம் நிவர்த்தியாவதற்காக நான் வரவேண்டிய அவசியமில்லை. தெரிந்ததா? அதோ அதுதான் வாசற்படி; போய்வாரும்!

கோவிந்தசாமி முதலியாரின் கம்பீரத்தையும், அவர் வார்த்தைகளின் கடுமையையும் கண்டு வாய்திறக்கத் துணிவற்று மூர்த்தி முதலியார் அவ்வறையைவிட் டகன்றார்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்
அயோக்கியர்கள் தண்டனையுற்றது

முந்திய அத்தியாயத்தில் கூறிய சம்பவம் நடந்த மறுநாட்காலையில் கோவிந்தசாமி முதலியாருடைய அறைக்குள் மூர்த்தி முதலியாரும் அவர் தாயார் தெய்வயானையம்மாளும் நுழைந்தார்கள். தெய்வயானையம்மாள் தன் மகனை நோக்கி, "அப்பா! உனக்குத் தெரியாததல்ல. அவர் இல்லாதசமயத்தில் அவர் அறைக்குள் நுழைந்து அவர் பொருள்களைப் பரிசோதிப்பது தருமமன்று. ஆகையினால் வெளியே போய்விடு!" என்றாள். மூர்த்தி முதலியார் நகைத்து, "அம்மா! தருமாதருமம் யோக்கியருடைய விஷயத்திலன்றோ பார்க்கவேண்டும். இவன் ஜகப் போக்கிரியாயிற்றே! நீ போய்விடு வெளியே. எனக்கு இங்கே கொஞ்சம் அலுவல் இருக்கிறது" என்றார்.

தெய்வயானையம்மாள் வெளியே சென்றாள். மூர்த்தி முதலியார் அவ்வறையிலுள்ள பெட்டிகளைத் திறந்து பார்க்கத் தொடங்கினார். திடீரென்று அறைக்கதவைத் திறந்துகொண்டு ஒரு குடிகாரன் உள்ளே நுழைந்து, "யாரையா! எங்கே அந்த மனிதன்? அவன்தான் ஐயா! கோவிந்தசாமி முதலியார் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு திரிகிறானே, அவன் எங்கே சொல்லும்? அவனைத் தொலைத்துவிடுகிறேன்!" என்று கூவினான்.

மூர்த்தி முதலியார் அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, கோவிந்தசாமி முதலியாருடைய இரகசியத்தை அக்குடிகாரனிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாமென்ற நோக்கத்துடன் அவனை நோக்கி "ஐயா! அந்த அயோக்கியனால் நான் மட்டுந்தான் துன்பமுற்றதாக நினைத்தேன்; நீரும் கஷ்டமடைந்ததாகத் தெரிகிறது. இங்கே வந்து உட்காரும். அவன் வெளியே போயிருக்கிறான். வந்தவுடன் பேசிக்கொள்வோம்" என்று சொன்னார். அக்குடிகாரன் அவ்வறையிலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டான். பிறகு மூர்த்திமுதலியார், "ஐயா! தங்கள் பெயரென்ன?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், "என் பெயர் தெரியாதா உமக்கு? என் பெயர் குடிகாரக் குருசாமி பிள்ளை! தெரிந்ததா? எங்கே அந்தப் பயல்?" என்றான்.

மூர்த்தி முதலியார்.—அவன் இன்னும் கொஞ்சநேரத்துக்குள் வந்துவிடுவான். அவன் உமக்குப் பழக்கமுள்ளவன்போ லிருக்கிறதே. அவனைப்பற்றி உமக்கென்ன தெரியும்?" என்று கேட்டார். என்னவிதமாய்க் கேட்டாலும் குருசாமி பிள்ளை பதிற்சொல்லும் வழியைக் காணோம். கடைசியாக அவர் அவனையழைத்து, "ஐயா! உம்மால் இந்த மேஜையின் சொருகு பெட்டியின் பூட்டைத் திறக்க முடியுமா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், "குடிகாரக் குருசாமி பிள்ளை திறக்கமுடியாத பூட்டும் உண்டா உலகத்திலே? எந்தப் பூட்டைத் திறக்கவேண்டும், சொல்!" என்றான்.

மூர்த்திமுதலியார் காட்டிய மேஜையண்டையிற் போய் நாற்காலியையிழுத்துப்போட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு, மெல்லிய தகடுகளினாலும் கம்பிகளினாலும் செய்யப்பட்ட பொய்ச் சாவிகளையிட்டு அவன் அப்பூட்டைத் திறக்க முயன்றான். இருவரும் பூட்டைத் திறப்பதிலேயே கவனமாயிருந்த அசசந்தர்ப்பத்தில், கட்டைக் குட்டையாகவுள்ள ஒரு மனிதன் உள்ளே நுழைந்து ஆச்சரியத்துடன் அவர்களையணுகி, குருசாமி பிள்ளையை நோக்கி, "யாரடா நீ? கோவிந்தசாமி முதலியாரின் மேஜையை மறுசாவியிட்டுத் திறக்கவா பார்க்கிறாய்?" என்று சொல்லி, ஜம்பமாய் எழுந்து உருட்டி விழித்துப் பயமுறுத்த முயன்ற குருசாமி பிள்ளையின் அடி வயிற்றில் ஓர் உதை கொடுத்தார். குடி

காரக் குருசாமி பிள்ளை நாற்காலியைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு அலறி வீழ்ந்தான்.

குருசாமிபிள்ளை நாற்காலியை யுருட்டிக்கொண்டுவிழுந்தபேரொலியைக்கேட்டுதெய்வயானையம்மாள் பயந்துகொண்டு ஓடிவந்து அவ்வறைக்குள் நுழைந்து, "மூர்த்தி ! என்ன ஓசைகேட்டது? கோவிந்தசாமி முதலியார் இல்லாத சமயத்தில் அவர் அறைக்குள் நுழைந்து என்னென்னவோ செய்கிறாயே ; இது தருமமா?" என்று புலம்பிக்கொண்டே அவ்வறையைச் சுற்றிப்பார்த்து, ஒருவன் தரையில் காலைப் பரப்பிக்கொண்டு கிடப்பதையும், மூர்த்திமுதலியார் தலைகுனிந்து சற்று வெட்கினாற்போல் நிற்பதையும் கவனித்து, குடிகாரக் குருசாமி பிள்ளையை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டுக் கடுங்கோபத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்த மனிதனை நோக்கி, "நடராஜ முதலியாரவாள் ! இங்கு என்ன நடந்தது? தங்களுக்கும் மூர்த்திக்கும் ஏதாவது வாக்குவாதம் நடந்ததோ?" என்று கேட்டாள்.

நடராஜ.—அம்மா! நடந்ததென்னவென்று கேட்கிறீர்கள்? தங்கள் குமாரர் மூர்த்தி முதலியார் இருக்கிறாரே—நல்லொழுக்கத்தின் அவதார புருஷன்—அவர் இந்தக் குடிகாரனை கோவிந்தசாமி முதலியாருடைய அறைக்குள் அழைத்துவந்து, அவருடைய பெட்டிகளையுடைக்கச் சொல்லுகிறார்.

மூர்த்தி.—அவன் சொல்லுவது முற்றிலும் பொய் !

நடராஜ.—சிறிதும் பொய்யல்ல வென்று உன் முகத்தை யார் பார்த்தாலும் சொல்லுவார்கள். அது போகட்டும். உன் குடிகாரத் தோழனிருக்கிறானே, அவனை—

மூர்த்தி.—அவன் என்னுடைய தோழனல்ல வென்று எத்தனைமுறை சொல்லவேண்டும்? நடராஜமுதலியார் மூர்த்திமுதலியார் சொன்னதைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாமல், "இதோ தொலைத்துவிடுகிறேன் !" என்று தான் ஆரம்பித்ததைச் சொல்லிமுடித்து, கீழேகிடந்த குருசாமிபிள்ளையின் புயங்களைப்பிடித்துப் பாரமான சாக்குமூட்டையை யிழுப்பது போல் இழுத்துக்கொண்டு போய்த் தெருவிலுள்ள சாக்கடையினண்டையில் அவனைப் படுக்க வைத்தார்.

குடிமயக்கத்தில் அடிவயிற்றில் பலமான உதைபெற்றதனால் பிரக்ஞையற்றிருந்த குடிகாரக் குருசாமிபிள்ளைக்கு அவ்வளவு தூரம் இழுக்கப்பட்ட பிறகுதான் பிரக்ஞை திரும்பி வந்தது. உடனே அவன் சுருட்டி மடக்கிக்கொண்டு எழுந்து தன்னை அவ்வளவு தூரம் துன்பப்படுத்தத் துணிந்த நடராஜ முதலியாரைத் தொலைத்துவிடுவதாக வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டு, தட்டித்தடுமாறிக் கொண்டு நடந்து அவ்விடம்விட் டகன்றான்.

நடராஜமுதலியார் அக்குடிகாரனுக்குத்தகுந்த சிக்ஷை பண்ணினபிறகு திரும்பவும் உள்ளே நுழைந்தார். தெய்வயானையம்மாள் மிகுந்த மனக்கலக்கத்துடன், அவரை நோக்கி "ஐயா ! நடராஜ முதலியாரவாள் ! இதனால் ஏதேனும் பெரிய கெடுதி சம்பவிக்குமோ ? அந்தக் குடிகாரனை உள்ளே விடாதேயென்று என்னாலான மட்டும் மூர்த்தியினிடம் சொன்னேன். அவன் கேட்கவில்லை" என்றாள்.

நடராஜ.—நீங்கள் சொன்னதை அவன் அலக்ஷியஞ் செய்ததற்குத் தகுந்த காரணங்களிருக்கு மென்பது நிச்சயம்.

மூர்த்தி.—அதெல்லா மொன்று மில்லை. அவன் கோவிந்தசாமியைப் பார்க்கவேண்டுமென்றான். ஆகையினால் உள்ளேவந்து காத்திருக்கச் சொன்னேன்.

நடராஜ.—ஐயோ பாவம்! நீ நிரம்ப சாதுவன்றோ ! ஒன்றுந் தெரியாது ! ஆகையினால் உள்ளேவந்து காத்திருக்கச் சொன்னாய் அந்த அயோக்கியக் குடிகாரப்பயலை !

தெய்வ.—நடராஜமுதலியாரவாள் ! நீங்கள் இருவரும் சண்டைபோடாதேயுங்கள். ஏற்கனவே எனக்கிருக்கிற கஷ்டங்கள் போதும். அதை இன்னும் பெருக்காதேயுங்கள்.

நடராஜ.—அம்மா ! இப்போது மூர்த்தியுடன் சண்டைசெய்வதாக எனக்கு உத்தேசமில்லை. ஆனால் மூர்த்தியினிடம் இரண்டொருவார்த்தை தனிமையில் பேசவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையினால் நீங்கள் வீட்டுக்குள் போங்கள் !

தெய்வயானையம்மாள் வேறுவழியில்லாமல் அவ்வறையைவிட் டகன்று வீட்டுக்குட் சென்றாள்.

நடராஜ.—மூர்த்தி ! நல்ல பிள்ளையடா நீ ! வயதுகாலத்தில் தாயாருக்கு எவ்வளவு ஆதர

பொதியை வைத்துவிட்டுப் பிச்சைக்குப் போனான், அதையும் வைத்துவிட்டுச் செத்துக் கிடந்தான்.

வாயிருக்கிறாய்! பின்னால் வரும் சங்கதிகளை முன்னமேயே தெரிந்துகொள்ளும் ஞான திருஷ்டி, தாய்களுக்கு இருந்தால், அவர்கள் உன்னைப் போன்ற குழந்தைகளை அவைகள் பிறந்தவுடன் கழுத்தைத் திருகிப் புதைத்து விடுவார்கள்.

மூர்த்தி.—இவ்விஷயத்தைச் சொல்லவா என்னுடன் தனிமையிற் பேசவேண்டுமென்று சொன்னாய்?

நடராஜ.—இது மாத்திரமன்று. இன்னும் சொல்லுவதற்கு இருக்கிறது. கோவிந்தசாமி முதலியாரைப்பற்றி ஏதோ கெட்ட இரகசியமிருக்கிறது போலவும் அது உனக்குத்தெரியும் போலவும் நீ பத்துநாளாகப் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிறாய். அவர் குணம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். இழிவான காரியம் என்றால் இன்னதென்று அறியாத பெரியமனிதர் அவர். உன்னிடத்திலிருக்கும் அற்ப நாய்க்குணம் அவரிடத்தில் அணுவளவேனும் கிடையாது.

மூர்த்தி.—அதனால்தான் நீ உன் காதலியை அவருக்குக் கடனாகக் கொடுத்தாயோ?

நடராஜ.—என்னடா பிதற்றுகிறாய்?

மூர்த்தி.—பிதற்றவில்லை. என் தங்கை சுந்தரவல்லியை நீ கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக நினைத்திருந்தேன். நேற்று அவளைத் தனியாக கோவிந்தசாமி முதலியாருடன் நாடகம் பார்க்க அனுப்பியதைப் பார்த்து, கோவிந்தசாமி முதலியார் உனக்குக் கொடுத்தாரே நாலுகாசு உன் பைத்தியக்கார இயந்திரத்துக்காக, அந்தக் காசுக்குப் பதிலாகச் சுந்தரவல்லியைக் கொஞ்சகாலம் அவருக்குக் கடனாகக் கொடுத்தாயென்று நிச்சயித்தேன்.

நடராஜ.—அடே அற்பப்பயலே! உன் தாயாரும் தங்கையும் பெருங்குண முடையவர்களாயிருக்கிறார்களே. அப்பெருங்குணத்தில் தினையளவேனும் உன்னிடத்திற் காணோமே. இனி சுந்தரவல்லியைப் பற்றியாவது கோவிந்தசாமி முதலியாரைப் பற்றியாவது தூஷிப்பாயேயாகில், உன் தோழன் குடிகாரனுக்குச் செய்த மரியாதையை உனக்கும் செய்வேன். பத்திரம்!

மூர்த்தி.—என் தோழன் என்று சொல்கிறாயே! அந்தக் குடிகாரனுடைய பெயரில் ஒன்றும் மோசமில்லை. உன் தோழனிருக்கிறானே, அவன் பெயர்கூட மோசம். அவன் கோவிந்தசாமி முதலியாரல்ல. அவன் பெரிய போக்கிரி! ஏமாந்து போகாதே! பத்திரம்!

மூர்த்திமுதலியார் அவ்வார்த்தைகளை மொழிந்ததும், நடராஜமுதலியார் கடுங்கோபத்துடன் கைகளை மூடி ஓங்கிக்கொண்டு அவரைக் குத்துவதற்கு இரண்டடி முன்னெடுத்து வைத்தார். மூர்த்தி முதலியாருக்கு குஸ்திச்சண்டை போட்டுப் பழக்கமில்லையாதலின், அவர் மரியாதையாய் விரைந்து அவ்வறையைவிட்டகன்றார்.

நான்காவது அத்தியாயம்

ஜப்தியும் காதலும்

ஒருநாள் பகல் சுமார் இருபது நாழிகைக்கு கோவிந்தசாமி முதலியார் வெளியே எங்கேயோ போயிருந்தவர் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தபோது, வீட்டு வாசலில் வண்டியில் சாமான்கள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன; வாசற்படியில் நான்கு பேர்கள் ஒரு பெரிய பீரோவை நகர்த்திக்கொண்டுவருவதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அவர்களை விளித்து, "ஏன் அப்பா! பீரோவை வெளியே கொண்டுவருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அவர்களிலொருவன், "ஏனென்று கேட்கிறீர்கள்? தலைக்குமேல் வெள்ளம் ஓடிவிட்டது. அதனால் சாமான்களையெல்லாம் வீட்டைவிட்டு வெளியே கொண்டுபோகிறோம்" என்றான். கோவிந்தசாமி முதலியார், "நடந்ததென்ன அப்பா! சற்று விவரமாய்ச் சொல்லக்கூடாதா?" என்றார். அதற்கு அம்மனிதன், "விவரம் என்ன? இந்த அம்மாளுக்குக் கடன் நிரம்ப அதிகமாய்ப் போய்விட்டது. கடன்காரர்கள் வியாஜ்யம் செய்து தீர்ப்புப் பெற்றார்கள். தீர்ப்புத்தொகைக்காக சாமான்களை ஜப்தி செய்துகொண்டுபோய் விற்கப் போகிறோம். அவ்வளவுதான் சமாசாரம்" என்றான்.

(தொடரும்.)

புதிய தமிழ்ப் பிரசுரங்கள்

ஷண்முகசுந்தரம்	ரூ.	2	0
தனபாக்கியம்	,,	2	0
விக்ரமசிங்கன் கோட்டை மர்மம்	,,	1	0
தஞ்சைநாயகர் தாழ்வு	,,	1	0

குறிப்பு.—மற்றைய தமிழ்ப் புத்தகங்களும் கிடைக்கும். விபரம் எழுதித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

அல்லயன்ஸ் கம்பெனி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

295 8383

பார்க்கவன்

அல்லது

பரம ரஹஸ்யம்

நான்காம் அத்தியாயம்

பார்க்கவன்

காரணேசனது அன்பிற்குகந்த பார்க்கவன் தான் புத்தியறிந்தநாள்முதல் ஒருவீட்டிலேயே வசித்துவருகிறான். அவ்விடத்திலேயேதான் அவனது முன்னோர்கள் மிக்க தனவந்தர்களாய், பேரும் பிரக்யாதியுமடைந்துவந்தார்கள். அவனுடைய தகப்பனார் 'திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு' என்னும் முதுமொழியைக் கொண்டவராய் அந்நியதேசங்கள் பலவற்றிற்குச் சென்று வியாபாரம் செய்து அத்துறையில்விருத்தியடைந்து மிக்கப்பொருளைச் சேகரித்து செல்வாக்குடன் வாழ்ந்துவந்தார். அவருக்குப் பிறகு, அவ்வமோகமான பொருளுக்கு நம் பார்க்கவனே அதிகாரி யானான். இது தவிர, ஏராளமான ஸ்தாவர சொத்துக்களும் திரண்ட வருமானத்திற் காதாரமாயிருந்தது. ஆகவே யாதொரு கவலையுமின்றி தன் காலத்தைக் கழிக்கலானான் பார்க்கவன். புஷ்பங்களின்மீதும், புஷ்பச்செடிகளின்மீதும் அவனுக்குப் பரமப்பிரியம். துல்யம் என்றால் போதும். பார்க்கவனுக்கு ஆநந்தம் பொங்கிவிடும். துல்யமலரை விருத்திசெய்து அம்மலர்ச் செடியை வளர்ப்பதிலேயே தன் பொருள், காலம் எல்லாவற்றையும் செலவிடலானான். காலக்கிரமத்தில்அவன் துல்யமலர்ச்செடிகள் எங்கும் பிரசித்தமாய்விட்டன. அவன் பூந்தோட்டம், நாற்றங்கால், விதை முதல் ஆகிய இவைகளைக் காண்பதற்காக நாட்டிலுள்ள ஜனங்கள் அடிக்கடி வரலானார்கள்.

காரணேசரும் தார்த்தூரக நகரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அவருடைய முன்னோர்களும் வெகு காலமாய் அவ்விடத்திலேயே மிக்க கௌரமாய் வாழ்ந்துவந்தார்கள். 167-ஹு ஆரம்பத்தில் காரணேசர் தம் சொந்த ஊரில் ஸ்வல்பகாலம் வசித்துப்போகலாமென்று வந்திருந்தார். ஆனால் அவரிடத்தில் ஜனங்களுக்குச் சிறிதேனும் பற்றென்பது கிடையாது. சிலர், ராஜாங்கவிஷயக் கொள்கையை இவர் பரவச்செய்கிறாரென்று இவர்மீது விரோதம் பாராட்டத் தலைப்பட்டார்கள். காரணேசர்மீது எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு விரோதமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு பார்க்கவனிடத்தில் அந்நகரவாசிகளுக்கு பற்றிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. காரணத்தை விசாரிக்கப்புகின், பார்க்கவன் ராஜ்ய விஷயங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வதில்லை என்பதுதான்.

மேலே கூறியபடி பார்க்கவன் வேலையாட்களுக்கும் கூலியாட்களுக்கும் அவனிடத்தில் அத்யந்தப் பிரியம். பார்க்கவனும் இவ்வுலகம் நன்மை நிறைந்ததென்றே நம்பியிருந்தான். பொறாமையும், பகையும், கொலையும் குடிகொண்டிருக்கின்றது இப்ரபஞ்சத்தில் என்ற எண்ணமே கிடையாது. அதிலும் அவனுக்கு விரோதம்பூண்டவன் இப்பிரபஞ்சத்தில் எவனாயினும் உளனோ என்று எண்ணினனோ என்பதும் ஸந்தேகம். இப்படியிருந்த போதிலும், இவனை யறியாமலே இவன்மீது பொறாமையும் பகைமையும் கொண்டுள்ள மகாபாவியொருவ னிருந்தான்.

பார்க்கவன் துல்யமலர் தோட்டத்தின்மேலேயே கண்ணுங்கருத்துமா யிருக்குங்காலையில் அவன் வீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டில் பயங்கரன் என்பவனிருந்தான். அவனுக்கும் துல்யமலர்மீது பரமப் பிரியம். துல்யம் என்றாலே ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுவான். ஆனால், சகாரன் பார்க்கவனைப்போல தனவந்தனல்ல. ஆகிலும் வெகு ஸாமார்த்தியத்துடன் தன் வீட்டிற்குச் சமீபத்தில் ஓர்தோட்டமமைத்து வெகு ஜாக்கிரதையாய் துல்ய மலர்ச்செடிகள் வளர்த்துவந்தான். அவன் தோட்டத்து மலர்களும் காலக்கிரமத்தில் பிரசித்திபெறத் தொடங்கின. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் பார்க்கவனுக்கும் துல்ய மலர்ப் பைத்தியம் பிடித்தது. ஆகவே தன் தொழிலுக்கு வேண்டிய ஸௌகரியங்களை அனுசரித்து தன் வீட்டை ஒருவாறு புதுப்பிக்கலானான். தன் முற்றத்திலுள்ள கட்டடத்தின்மீது ஓர் மாடி உயர்த்திடவே அடுத்த வீட்டுக்காரனான சகாரனது தோட்டத்தில் சூர்யகிரணங்கள் விழவொட்டாதபடி தடுத்துவிட்டது. சகாரனது எண்ணங்களும் ஏற்பாடுகளும் பலிக்கஇடமில்லாமல் போய்விட்டது. என்ன செய்வான் பாவம்! என்ன ப்ரமாதம்! பார்க்கவன் ஓவியம் பயில்பவனன்றோ!

36. பொய் உடை ஒருவன் சொல் வின்மையினல் மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

அன்றையதினம் இரவில் புண்டரீகன்வெகு நேரம்வரையில் பலயோசனை செய்துகொண்டு தூங்காம லிருந்தான். பொழுது விடிய ஒரு ஜாமமிருக்கும் தருவாயில் மூன்று ஸ்திரீகள் இடையில் தண்ணீர்க் குடமெடுத்துக்கொண்டு அவன் இறங்கும் சத்திரத்தின் வாசல்வழியே குக்குடர் வீட்டை நோக்கிப்போவதைக் கண்டான்; இவர்கள் யாவர் இந்நேரத்தில் செல்வது என்று கவனித்தான். அவர்கள் மூவரும் குக்குடரின் ஆசிரமத்திற்குள் போய் அதைப் பெருக்கிச் சாணமிட்டு மெழுகிச் சுத்தஞ் செய்து கோலம்போட்டு இன்னும் சில பணிவிடைகள் செய்துவிட்டு வெளியே வந்தனர். இதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த புண்டரீகன், "அவர்களைக் கண்டு நீங்கள் யார்! இவ்வேளையில் இங்கே எங்குவந்து போகின்றீர்கள்?" என்று கேட்டான். அவர்கள் பதிற்பேசவில்லை. பிறகு வழிமடக்கி நின்றுகொண்டு, "நீங்கள் யார்?" என்று கேட்டான்.

அவர்களுள் ஒருஸ்திரீ "அடேபாபி! கொடியவனாகிய நீ, ஏன் எங்களை வழிமறிக்கின்றாய்! சை! விலகு தூர! போ!" என்று கடிந்துகொண்டாள். புண்டரீகன் பயந்து அவர்கள் எதிரில் கை குவித்துநின்று, 'தாய்மாரே! அடியேன் பாபி என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றேன்? நீங்கள் யாவர்? ஏன் இங்கு வந்து பணிசெய்து செல்கின்றீர்கள்? இதைமாத்திரம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டான். அவர்கள் மனமிரங்கி, "நீ முன் ஜன்மத்திலே செய்த புண்ணியத்தினாலே எங்களைக் கண்டாய்? கண்டதுமல்லாமல் எங்களைப்பற்றிய வரலாறு கேட்கவும் அவாவுடையவனாயிருக்கின்றாய்! இனி உனக்கு பாபம் நீங்கியது! இது குக்குட முனிவருடைய தரிசன விசேஷத்தினால் கிடைத்த பலன்! இவர் மகாசாது! புண்ணிய புருஷர்! இவரைப் பிரமதேவரும் துதித்து வாழ்த்துகின்றார்" என்று கூறி மேலே பேசுவதற்குள், புண்டரீகன், "தாய்மார்களே! பிரமதேவரும் கொண்டாடும்படியாய் இவர் செய்த புண்யச் செய்கை யாது?" என்று கேட்டான். அவர்கள், "குக்குடர் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியம் பெரிது. அதை எங்களால் வருணித்தற் கியலாது. இப்போது இவர் தாய்தந்தையரையே தமது தெய்வமாகக்கொண்டு எப்போதும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்து பூஜை புரிந்துவருகிறார். இவருடைய மனைவியும் இவர் மனம்போல் நடந்துவருகிறாள். தாய்தந்தையர் சேவையைக் காட்டிலும் பெரிய புண்ணியம் ஒன்றுமில்லை. புண்ணியச் செய்கைகளெதுவும் இதிலடங்கும். தாய்தந்தையர் சேவை நல்ல ஞானத்தைக் கொடுக்கும். பகவான் அவர்களுக்கு நினைக்கும்போதெல்லாம் காட்சிதருவர். புராணங்களும் வேதமும் தாய்தந்தையரைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடும்படிச் சொல்லுகின்றன. தாய்தந்தையரை நிந்திப்பவர் கொடு நரகமடைவர். அவர்களைப்போல் பாவி வேறொருவருமில்லை. அவர்கள் முகத்தில் நல்லவர்கள் விழிக்கமாட்டார்கள்" என்று சொன்னார்கள்.

இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே புண்டரீகன், தேம்பித் தேம்பி அழுது அவர்களைப் பார்த்து, "நான் அடைதற்கரிய மானிட ஜன்மமெடுத்தும் அந்த ஜன்மத்தை வீணாக்கிக்கொண்டேன். நான் மகா பாபியானேன். நான் கடையன். என்னை யமன் கொடிய நரகத்திலேதான் தள்ளுவான். நான் என் தாய் தந்தையரைப் படுத்திவைத்த பாடு கொஞ்சமல்ல! என்றுகூறி, "என் பாபம் ஒழியவும் நான் நல்வழியிலேகவும் எனக்குப் போதியுங்கள்!" என்றழுது வணங்கினான்.

அவர்கள், "விசனப்படாதே! இதைக்கேள்! எங்களுக்கொரு சாபம் நேரிட்டது. அது நீங்கும்பொருட்டு நாங்கள், தாய்தந்தையரை தெய்வமாகக்கொண்டு பூஜித்துவரும் புண்ணியாத்துமாவாகிய இவர்க்கு இந்தப் பணிவிடைகளைச் செய்கின்றோம். நாங்கள், கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி. நாங்களே இந்தக் குக்குட முனிவருடைய பணிவிடையை மேற்கொண்டோமென்றால், தாய்தந்தையரின் பூஜையைப் பிரதானமாகக் கொண்டவர்களுடைய புண்ணியத்தைப்பற்றி நாங்கள் என்ன சொல்வது? நீ இவரையே குருவாகக்கொள். தாய்தந்தையரையே தெய்வமாகக்கொள். இதுதான் உன் பாபம் அகல வழி" என்று கூறி மூவரும் மறைந்தனர்.

பொய்சொன்ன வாய்க்குப் போசனம் கிடையாது.

புண்டரீகன் மனம் மாறியது! புண்ய பாவமிதுவென்று தெரிந்துகொண்டது! தான் இவ்வளவுநாள் செய்துவந்ததை யெல்லாம் எண்ணி எண்ணி வருந்தியது. இப்படியாகவே புண்டரீகன், அப்பொழுதே ஓடித் தாய்தந்தையரைத் தேடி யடையவேண்டுமென்கிற ஆவல் மேலிட்டு தூங்காமல் அவர்களையே நினைத்துக் கொண்டு படுத்திருந்தான். பொழுது விடிந்தது. உடனே ஸ்நானஞ்செய்து தன் தாய் தந்தையர்களைத் தியானித்துக்கொண்டே தன் மனைவியுடன் குக்குடர் ஆசிரமம்போய் அவரைப் பணிந்தான்; மனைவியும் பணிந்தாள். குக்குடர் ஆசீர்வதித்தார்.

புண்டரீகன், "ஸ்வாமி தமது பெருமையுணர்ந்தேன்! தாம் காசிக்குப் போகவேண்டுமென்கிற அவசியமில்லை! காசி இராமேசுவரம் யாவும் தாமிருக்குமிடமே" என்று கூறி விடைகொண்டு வெளியே வந்தான். அங்கே அவன் தாய்தந்தையர் வேறு சில யாத்திரகரோடு நடக்கமாட்டாமல் தள்ளாடித் தள்ளாடி வருவதைக்கண்டு ஓடி அவர்கள் பாதத்தில் விழுந்து பணிந்தெழுந்து கண்ணீர் பெருக அழுது "என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்! பொருத்தருளவேண்டும்!" என்று கதறினான்.

தங்கள் பிள்ளையிடம் இப்படிப்பட்ட அருமையான குணங்கண்ட அவர்கள், பரம சந்தோஷமடைந்து, இது காசியாத்திரை பலன் என்று கருதி, 'அப்பா! பிள்ளை செய்த குற்றம் பெற்றோர்க்கு ஒரு குற்றமாகுமா? பொறுத்தோம்! விசனியாதே! நீ பகவானை மறவாத உத்தமனாகவேண்டும். அதுதான் உன்னிடம் விரும்புவது" என்றனர்.

பிறகு புண்டரீகன் அவர்களைச் சத்திரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஸ்நானஞ் செய்வித்துப் பூஜித்து உணவுகொடுத்து உட்காரவைத்துத் தனக்கு அந்த இடத்தில் நேர்ந்த விசேஷங்களைச் சொல்லி முடித்துக் குக்குடமுனிவரின் தரிசனமுஞ் செய்வித்தான். மறுநாள் அங்கிருந்து காசிக்குப் பிரயாணப்பட்டு அவர்களைக் குதிரைமே லேற்றிவைத்துக் கொண்டு, தான தன் மனைவியோடு அவர்கள் பின் நடந்து போனான்.

காசிக்குப்போய் அங்கே தாய்தந்தையர்க்குக் கங்கா ஸ்நானஞ்செய்வித்துத் தானும் தன் மனைவியோடு நீராடிப் பிறகு அங்குச் செய்ய வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்து முடித்துக்கொண்டு தன் ஊருக்குப் பிரயாணப்பட்டு வந்தான். புண்டரீகன் ஊருக்குள்வரும்போது தன் தாய்தந்தையர் முன்னே குதிரைகளில் வரப், பின்னே இவனும் இவன் மனைவியும் கால் நடையாய் ஹரிபஜனை செய்துகொண்டு வருவதைப்பார்த்த ஊராரெல்லோரும் "ஆகா! காசியாத்திரை செய்த பயன்போலுமிவன் குணம் திரும்பியதற்கு" எனச் சந்தோஷித்தார்கள்.

இவ்வாறு வீடு வந்துசேர்ந்த புண்டரீகன் நாடோறும் தன் தாய்தந்தையரைப் பூஜிப்பதும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்வதும் பிறகு பகவானை நினைத்து பாடித் துதிப்பதுமா யிருந்துவந்தான்.

புண்டரீகன் இவ்வாறு பெற்றோர் பணிவிடையில் இறங்கியிருப்பதை உணர்ந்த கிருஷ்ணபகவான், அவனைச் சோதிக்கவெண்ணி துவாரகையை விட்டு புறப்பட்டு அவனுடைய வீட்டில் வந்து நின்றார். பகவான் சங்கு சக்கர பீதாம்பரதாரியாய் விளங்குகிறார். இவருடைய காட்சியைக்கண்ட புண்டரீகன், பணிந்து வரவேற்று ஒரு செங்கல் எடுத்துவந்து போட்டு அதிலிருக்கச்செய்து, தன் தாய்தந்தையர்க்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்துமுடித்துப் பிறகு வந்து பகவானைப் பணிந்து நின்றான்.

பகவான் பரம சந்தோஷமடைந்து, "உன்னிடத்தில் நாம் கொண்டிருக்கும் சந்தோஷம் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. நீ புனிதன். பாபமற்றவன். உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேள் "தருகின்றேன்" என்றார். புண்டரீகன் பகவானைப் பணிந்து துதித்து, "பிரபுவே, தேவரீர் எப்போதும் இப்பொழுது நின்ற திருக்கோலத்துடனிருந்து தர்சித்தவர்களுடைய பாபங்களை யொழித்துப் புனிதர்க்கு முத்தியருளல்வேண்டும். விட்டலன் என்னும் திருநாமத்தால் பிரக்கியாதியடைதல் வேண்டும்" என்று வரங்கேட்டான். பகவான், புன்முறுவலுடன் புண்டரீகனைப் பார்த்து, "புண்டரீக! உன் விருப்பப்படியே நாம் இங்கு விளங்குவோம்!" என்று கூறி மறைந்தனர். பிறகு அந்த ஊருக்குப் பண்டரிபுரம் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. புண்ட

ரீகன் ஊரும் உலகும் புகழ நெடுநாள் சுகமாக வாழ்ந்துவந்தான்.

பண்டரீபுரத்தில் இப்போதும் புண்டரீகனுக்குப் பகவான் தரிசனந்தந்த கோலங் காணலாம்.

சிறுவர்களே! தாய்தந்தையர்க்குரிய பணிவிடை செய்து அவர்களைப் பூஜித்து வந்ததின் பயனைப் பாருங்கள். அரிய பெரிய தவஞ் செய்து தரிசிக்கக்கூடிய பகவானுடைய தரிசனம் புண்டரீகனுக்குத் தன் வீட்டிலேயே கிடைத்தது. பகவான் தம்மை பூசிப்பவரை விடத் தாய்தந்தையரைப் பூஜிப்பவரையே பெருமைப்படுத்துகிறுர் என்பது இதனுல் நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க நீதியாகும்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

அதற்கு அம்முனிவர், "அப்பா! நான் இந்த ஆச்சிரமத்திலேயே சுமார் 300 வருஷ காலமாய் வசித்துவருகிறேன். இதுவரை அப்பெயர்கொண்ட பட்டணம் இருப்பது என் காதில் விழுந்ததேயில்லை. ஆனுல் ஒன்று சொல்லுகிறேன். இங்கிருந்து மூன்நூறு யோஜனை தூரத்துக்கப்பால் காம்பில்ய தேசமென ஒரு தேசமுளது. அதில் உத்தரம் என்கிற ஒரு பர்வதமிருக்கிறது. அதன் அடிவாரத்தில் ஓர் ஆசிரமத்தில் என் தமையன் தீர்க்கதபசு என்பவர் தவம் செய்துவருகிறுர். ஒருசமயம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அவரைப் போய் விசாரித்துப்பார்!" என்றருளிச் செய்தார்.

உடனே புறப்பட்டான் நம் பிரமசாரி. காடு மலை வனாந்தரம் முதலியன கடந்து சிரமம் என்பதே தெரியாமல் அநேக நாட்கள் நடந்து, குறிப்பிட்ட இடம் போய்ச்சேர்ந்து அங்கு அம்முனிவரைத் தரிசித்துத்தன்வரலாற்றைச் சொல்லி அவரைக் கனகபுரிக்குப் போக வழி கேட்டான். அவரும், "நான் அப்பட்டணத்தைப்பற்றி கேள்விப்பட்டதில்லை. ஆனுல் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். கடல் நடுவில் உன்னத ஸ்தலமென்று ஒரு தீவு இருக்கிறது. ஸத்யவ்ரதன் என்னும் ஓர் செம்படவர்க்கரசன் அத்தீவுக்கு அதிபதி. அவனுக்கு எல்லாத் தீவுகளிலும் பழக்கமிருக்கிறது. அவனுக்கு அப்பட்டணத்தைப் பற்றி அநேகமாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். ஆகையால் நீ இங்கிருந்து நேராகக் கடற்கரைக்குப் போய், அங்குள்ள வர்த்தகர்களில் யாராவதொருவனுடன் சிநேகஞ் செய்துகொண்டு அவ்வர்த்தகன் மூலமாய் அத்தீவு போய்ச்சேர்ந்து அங்கு விசாரித்தால் ஏதாவது புலப்படும்" என்றருளினுர்.

உடனே அங்கிருந்து சக்திதேவன் புறப்பட்டு சிலநாட்களில் கடற்கரை போய்ச் சேர்ந்து அங்கு விடங்கமென்னும் பட்டணத்தில் வசிக்கும் சமுத்திரகுப்தன் என்னுமோர் தீவாந்தர வியாபாரியினிடம் சிநேகஞ் செய்துகொண்டு, அவனுடைய கப்பலிலேறி உன்னத ஸ்தலத்திற்கு புறப்பட்டான். கப்பலும் வெகு வேகமாய்ச் சென்றது. அநேகமாய் உன்னத ஸ்தலத்துக்கு நான்கு மைல்தூரத்தில் வந்துவிட்டது. நம் பிரமசாரிக்கு நம்பிக்கையும் ஆசையு மதிகமாயின. 'இந்தச் செம்படவ அரசனுக்குக் கனகபுரியைப்பற்றித் தெரிந்திருக்குமென்றே நினைக்கிறேன். எப்படியும் நான் அக்கன்னிகையை யடையாமல் விடப்போகிறதில்லை' என்று எண்ணிக்கொண்டே போகுமளவில் திடீரென்று அகால யமன் போல் ஒரு புயற்காற்றுக் கிளம்ப, கப்பலானது அக்காற்றினு ல்டிபட்டுப் பலமான அலைகளினடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தத்தளித்துக் கடைசியில் சமுத்திரத்தில் கவிழ்ந்துவிட்டது. ஐயோ பாவம்! உலகத்தில் பெண்ணாசையும்பொன்னுசையும் மனிதர்களை எந்தெந்த ஆபத்துக்களுக்குத்தான் உள்ளாக்கவில்லை? ஆனுல் கொஞ்சம் நல்வினையிருந்தால், அது அந்த ஆபத்துக்களிலிருந்து மனிதனைக் காப்பாற்றிவருகிறது.

நம் சக்திதேவன் ஜலத்தில் விழுந்த நிமிஷத்திலேயே கடலிலிருக்கும் ஒரு பெரிய மீனினுல் விழுங்கப்பட்டான். ஆனுல அவன் சாகவில்லை. இரண்டுநாட்கள் பரியந்தம் நல்லகாற்றுண்டு சாகாமலிருக்கக்கூடிய வளவு அம்மீனின் வயிறு பெரிதா யிருந்தது. அம்மீன் கடலி லுலவிக்கொண்டே அத்தீவின் சமீபம் சேர அங்கிருந்த மீன் பிடிப்பவர்கள் இதைப்

பிடித்து தங்கள் அரசனிடம் சேர்த்தார்கள். அரசனும் இதுவரை கண்டிராத அவ்வளவு பெரிய தேகமுள்ள அம்மீனைப் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு அதைத் தன் எதிரிலேயே நறுக்கச் சொன்னான். சமையற்காரர்கள் அவ்விதம் செய்ய, பார்ப்போர் பிரமிக்கும்படி மீனின் வயிற்றிலிருந்து நம் பிரமசாரி வெளியேவந்து அவ்வரசன்முன் நின்றான்.

அவ்வரசன் அளவிலா ஆச்சரியமடைந்து "நீர் யார்? இம்மீனின் வயிற்றில் போனதற்குக் காரணம் யாது?" என்று கேட்க, "நான் ஒரு பிராமணன், நானிருப்பது வர்த்தமானபுரம், நான் கனகபுரியைத் தேடுவதற்காகப் புறப்பட்டேன். அதிருக்குமிடம் தெரியாமல் வெகுவாய் அலைந்துதிரிந்து கடைசியில் தீர்க்கதபசு என்னும் ஒரு முனிவரால் சமுத்திரநடுவில் ஸத்யவ்ரதன் என்று ஒரு தீவுக்கரசனிருப்பதாகவும் அவனைக் கேட்டால் கனகபுரியின் வரலாறு தெரியுமென வறிந்து அவ்வரசனைத் தேடி கப்பலேறிவருகையில் நடுவில் புயலடித்து கப்பற் கவிழ்ந்துவிட என்னை ஒரு மீன் விழுங்கிவிட்டது. தங்களுக்கெதிரில் இப்போது நிற்கிறேன்" என்று சுருக்கமாய்ச் சொன்னான் சக்திதேவன்.

உடனே "அவ்வரசன் ஸ்வாமி! நான்தான் அந்த ஸத்யவ்ரதன். என்னுடையதுதான் இத்தீவு. நான் கணக்கில்லாத தீவுகளைச் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்தக் கனகபுரியைக் காதால் கேட்டிருக்கிறேனேயொழிய கண்ணால் கண்டதில்லை. அது எங்கிருக்கிறதென்றும், அதற்கு வழி எப்படி என்றும் எனக்குத் தெரியாது" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு பெரிய வருத்தக் குறியை சக்திதேவன் முகத்தில் கண்ட ஸத்யவ்ரதன், "ஐயா! கவலைப்படாதேயுங்கள். இன்றிரவு இங்கே தங்கியிருங்கள். காலையில் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்கிறேன்" என்று அவனைச் சமாதானப்படுத்தி அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்வித்து தானும் போஜனம் செய்து நித்திரைக்குச் சென்றான்.

சக்திதேவனும் வேண்டிய உபசாரங்களைப் பெற்று அங்கேயே ஓரிடத்தில் சயனித்துக் கொண்டான். விடியற்காலம் ஸத்யவ்ரதன் வந்து சக்திதேவனை எழுப்பி "ஐயா! உம்முடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிவைக்க ஓர் உபாயம் யோசித்திருக்கிறேன். அதாவது இங்கிருந்து வெகுதூரத்திற்கப்பால் கடல் நடுவில் ரத்னகூடம் என்றொரு தீவிருக்கிறது. அதில் ஓர் விஷ்ணுவாலய முளது. அப்பகவானைத் தரிசிக்க ஆடிமாசம் சுக்லபக்ஷம் துவாதசியன்று எல்லா தேசங்களிலிருந்தும் கோடானுகோடி ஜனங்கள் அங்கு வருவார்கள். அங்கு போனால் கனகபுரியின் விருத்தாந்தம் கட்டாயம் தெரியும். அந்த தினமும் சமீபத்திலேயேதான் வருகிறது. ஆகையால் இப்போதே புறப்படவேண்டியதுதான்" என்றான்.

உடனே இருவரும் ஒரு பெரிய படகிலேறிப் புறப்பட்டார்கள். படகு வெகுதூரம் சென்றதும் நடுசமுத்திரத்தில் உயர்ந்து கருப்பாய் ஏதோ தென்பட அஃதென்னவென்று சக்திதேவன் ஸத்யவ்ரதனை வினவினான். அதற்கு அவன், "அது ஒரு பெரிய ஆலமரம். அதனடியில் ஒரு பெரிய சுழலும், அதற்கடியில் வடவாமுகாக்கினியுமிருக்கிறது. இச்சுழலில் அகப்பட்டுக்கொண்டவர் தப்புவதில்லை. ஆகையால் வெகு ஜாக்கிரதையாய் சுழல்பக்கம் போகாமல் ஒதுங்கிப் போகவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே, படகு ஜலத்தின் வேகத்தினா விழுக்கப்பட்டு சுழலை நோக்கிப் போக வாரம்பித்தது. அதைக்கண்ட ஸத்யவ்ரதன் "ஐயா நமக்கின்றைக்கு விநாசகால மேற்பட்டுவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. படகு சுழல் பக்கமே போகிறது. ஏதேது, இனி நாம பிழைப்பதில்லை. எனக்கு மரணத்தைப்பற்றிக் கவலையில்லை. இவ்வளவு சிரமப்பட்டும் தங்கள் எண்ணம் நிறைவேறாமற்போகிறதேயென்று மாத்திரம் கவலைப்படுகிறேன். என்னாலானவரை படகை நிறுத்திப் பார்க்கிறேன். அதற்குள் இம்மரத்தின் கிளையைக் கெட்டியாய் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி ஓடத்தைத் தன்னாலானவரை தடுக்க முயன்றான். என்னமுயன்றும் பயன்படாமல் யமன்வாயில் விழுவதுபோல் அச்சுழல்வாயில் விழுந்து இறந்தான் ஸத்யவ்ரதன்.

நம் சக்திதேவனோ வென்றால், அவ்வாலமரத்தின் ஓர் உறுதியான கிளையைப் பற்றிக்கொண்டு அதன் வழியால் மெல்ல மரத்தின் மேல் ஏறிவிட்டான். அங்கிருந்துகொண்டு

கீழ் இருக்கும் சமுத்திரத்தையும் அதன் அலைகளையும் பார்க்கவும் ஸத்யவ்ரதனின் கதியை நினைக்கவும் அவனுக்கு துக்கம் மேன்மேல் அதிகரித்தது. அடடா! என்ன ஈசுவரன் செயல். நமக்கு உபகாரம் செய்வதாக வந்த ஸத்யவ்ரதன் இப்படியும் இறக்கவேண்டுமோ? பரோபகாரம் செய்ய உத்தேசித்த ஒருவனுக்கு இதுதானு பலன்? இப்பொழுது நம்முடைய கதியென்ன? இப்படி எத்தனை நாளைக்கு இம்மரத்தி லுட்கார்ந்திருக்க முடியும்? இங்கிருந்து பார்த்தால் நாலாபக்கங்களிலும் சமுத்திரத்தின் ஜலத்தைத்தவிர வேறொன்றும் தென்படவில்லையே. நாமும் இதில் விழுந்து மடிவதைத்தவிர வேறு உபாயம் ஒன்றையும் காணேம். ஈசுவரா! என்னை இப்படியும் துக்கத்திற்காளாக்கலாமா" வென்று வெகுவாய்ப் புலம்பிக்கொண்டிருக்குந் தருவாயில் இவன் படுந் துக்கத்தைக்கண்டு சகியாதவன்போல் கதிரவன் தன் கரங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு மேற்றிசையில் மறைந்தான்.

உடனே நாலுபக்கங்களிலுமிருந்து அநேக ஜாதி பறவைகள் அம்மரத்தில் கூடின. அவைகளிற் சில பெரிய கழுகுகள், தாங்கள் அன்று பகலில் போயிருந்த இடத்தைக் குறித்தும், மறுநாள் போகப் போகிற இடத்தைக் குறித்தும் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது ஒரு கழுகு தான் மறுநாள் கனகபுரிக்குப் போவதாய்ச் சொல்லிற்று. அதைக் கேட்ட நம் பிரமசாரிக்கு உண்டான ஆனந்தத்திற் களவேயில்லை. எப்படியாவது இப்பட்சியுடன் கனகபுரிக்குப் போய்விடவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தான். பறவைகள் ஒருவாறு பேசிமுடித்துவிட்டு, பகலில் தாங்கள் பட்டசிரமத்தினல் அயர்ந்து நித்திரை போயின. அச்சமயம் இவன் கனகபுரிக்குப் போவதாய்ச் சொன்ன கழுகின் நடுமுதுகில் மெதுவாயேறி அங்குள்ள சிறகுகளைப் பலமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டான்.

பொழுதுவிடியுமுன் பட்சிகள் தாங்கள் போக உத்தேசித்த இடத்தைக் குறித்து புறப்பட்டன. நம் சக்திதேவன் ஏறிய கழுகும் அவன் முதுகிலிருப்பது தெரியாமலே அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு கனகபுரி போய்ச் சேர்ந்து அங்கொரு பூங்காவனத்திலிறங்கிற்று. சக்திதேவன் தான் அப்பறவையின் முதுகிலேறிவந்தது அப்பறவை உணருமானல், உடனே தன்னை அது கொத்திக்கொன்று தின்றுவிடும் என்று அறிந்திருந்தானுகையால் அதற்குத் தெரியாமலே மிகவும் மெதுவாய் முதுகிலிருந்து பின்புறமா யிறங்கி மெல்லமெல்ல நடந்து ஓர் புதரில் மறைந்துகொண்டான். பறவை போனதும் வெளியில்வந்து அவ்வுத்தியானவனத்தின் அழகைச்சுற்றி பார்க்கும்பொழுது அங்கோரிடத்தில் மெல்லிய பாணிகளால் மலர்களைக் கொய்துகொண் டிருக்கும் இரு சிறுமிகளைக் கண்டான். கண்டதும் "இது என்ன ஊர்? இதற்கு யார் அரசன்? நீங்கள் யார்?" என்று வினவ அவர்கள் "இப்புரிக்குக் கனகபுரியென்று பெயர். இது வித்தியாதரர்கள் வசிக்குமிடம், இப்பட்டணத்தில் தற்காலம் ஓர் வித்தியாதரகுமாரி அரசியா யிருக்கிருள். அவளுடைய தோழிகள் நாங்களிருவரும். அவளுக்காகப் புஷ்பம் பறித்துப்போக வந்தோம்" என்ருர்கள். "அப்படியானல் உங்கள் அரசியைப் பார்க்க நான் ரொம்ப ஆவலுள்ளவனு யிருக்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய ஒத்தாசையை நீங்கள் செய்யமாட்டீர்களா" வென்றுன் சக்திதேவன். அப்படியே யாகட்டுமென்று அவனைத் தங்களுடன் கூட்டிக் கொண்டுபோய் ஒரு மாளிகையின்முன் நிறுத்தி "இதுதான் எங்கள் அரசியின் மாளிகை" என்றுரைக்க அதற்குள் வாசற்காவலர் உள்ளேயோடி இந்த அபூர்வமான மனிதன்வரவை தங்களரசிக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசியும் உடனே இவனை உள்ளே வரவழைத்து மிகுந்த மரியாதையுடன் தனக்குச் சமீபத்திலேயே ஓராஸனத்திலமர்த்தி வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்தபிறகு "தாங்கள் யார்? மானிடரால் மனதாற்கூட நினைக்க முடியாத இவ்விடத்திற்கு தாங்கள் எப்படி வந்தீர்கள்?" என்று மிகுந்த வணக்கத்துடனும் பிரியத்துடனும் வினவினுள்.

சக்திதேவனும் பிரமாவின் ஒப்புயர்வற்ற சிருஷ்டியான அம்மடந்தை ரூபத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு ஆனந்தக்கடலில மூழ்கி பரவசனுகிவிட்டான். சற்று நேரங்கழித்து மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக்கொண்டு தன்வரலாற்றைச் சுருக்கமாக அவளுக்குக் கூறினன்.

இதைக்கேட்டு நீண்டதோர் பெருமூச்சுவிட்டு, அம்மடந்தையும் சக்திதேவனைத் தனி

யாய் அழைத்துப்போய் "ஒருவிஷயம் தங்களுடன் சொல்லுகிறேன். அதைக் கவனமாய்க் கேட்கவேண்டும். அதாவது—இந்நகரில் சசிகண்டரென்கிற ஒரு வித்தியாதாருக் கதிபதியிருந்தார். அவருக்கு சந்திரப்பிரபை, சந்திரரேகை, சசிப்பிரபை, சசிரேகை என நான்கு பெண்கள் பிறந்தோம். அவர்களுள் நான்தான் மூத்தவள். என் பெயர் சந்திரப்பிரபை. நாங்கள் நால்வரும் மிகவும் பட்சமாய் வளர்ந்து வந்தோம். எங்களுக்கு பருவகாலமும் வந்தது. இங்ஙனமிருக்க ஒருநாள் என் தங்கைகள் மூவரும் தேவகங்கையில் ஸ்நானம் செய்யப் போனார்கள். நான் வீட்டிலேயே யிருந்தேன். அவர்கள் ஸ்நானம் செய்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அங்கு ஒரு மகரிஷி ஸ்நானம் செய்ய வந்தார். என் தங்கைகள் யௌவன மதத்தினால் அவர்பேரில் ஜலத்தை வாரியிறைத்தார்கள். அவர் என்ன சொல்லியும் இவர்கள் கேட்டிலர். முடிவில் அவர் சினங்கொண்டு "நீங்கள் மூவரும் மண்ணுலகில் அவதரிப்பீர்களாக" எனச் சபித்தார்.

இதை யறிந்த என் பிதா ஓடோடியும்போய் முனிவர் பாதம் பணிந்து வேண்டிக்கொள்ள, அவர் "ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் தனித்தனியாக சாபவிமோசன மேற்படும். தவிர, இவர்களுக்கு மனுஷ்யப் பிரவியிலும் பூர்வஞான மிருக்கும்" என வருளிச் செய்து போயினர். இவர்களும் அந்த வித்தியாதர சரீரத்தை விட்டுவிட்டு பூலோகத்தில் போய்ப் பிறந்தனர். அந்தத் துக்கத்தை சகிக்கமாட்டாதவராய் என் பிதா இந்த ராஜ்யத்தை என்னிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு வனத்திற் கேகினார். நான் இங்கேயே வசித்துவருகிறேன். ஒருநாள் என் கனவில் தேவி பிரசன்னமாய் "பெண்ணே! உனக்கு ஒரு மானிட யுவகன் நாயகனாகப் போகிறான்" என்று அருள்புரிந்தாள். அதுமுதல் நானும் என்னைக் கோரி வந்த வித்தியாதரயுவர்கள் எல்லோரையும் நிராகரித்துவிட்டு விவாகமில்லாமலே மனிதர் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து இன்று இவ்வாச்சரியகரமான தங்கள் வரவைக் கண்டேன். கண்டதும் ஆனந்தம் கொண்டேன். தங்களுடைய ரூபலாவண்யமானது என் மனதைக் கவர்ந்து என்னையும் என் மனதையும் தங்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்துவிட்டது. இங்கிருந்து கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு பருவதமிருக்கிறது. அதன்மேல் பகவான் பரமசிவன் எழுந்தருளி யிருக்கிறார். அவரைத் தரிசிப்பதற்காக, வருகிற சதுர்த்தசியன்று எல்லா வித்தியாதரர்களும் வருவார்கள். அங்கு என் பிதாவும் வருவார். அன்றையதினம் நான் அங்குபோய் அவரிடம் தங்கள் வரவைத் தெரிவித்து விவாகத்திற்காக அவரிடமிருந்து விடைபெற்று வருகிறேன். பிறகு என்னைத் தாங்கள் மணம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்" என்றுரைத்து அவனை வித்தியாதரருக்குரிய உபசாரங்களினால் நன்கு உபசரித்தாள்.

ஒருபோதும் கண்டிலாததும் கேட்டிராததுமான அவ்வுபசாரங்களைப் பெற்ற நம் பிரமசாரி தன்னையே மறந்துவிட்டானென்றால், தான் வழியில் பட்ட சிரமங்களையும், தன் ஊரையும், தன்னூரசன் மகளான கனகரேகையையும், மறந்துவிட்டா னென்பதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது?

இவ்விடம் அந்த சுகத்தில் மூழ்கினவனாய் நாலைந்து நாள் இருந்தான். சதுர்த்தசியும் வந்தது. அன்றையதினம் சந்திரப்பிரபை சக்திதேவனைப்பார்த்து "நான் இன்று என் பிதாவினிடம் சென்று உத்தரவு பெற்றுவருகிறேன். என் வேலைக்காரர்களும் என்னுடன் வருவார்கள். தாங்கள் தனியாக இங்கு இரண்டு நாள் இருக்கவேண்டி யிருக்கும். ஆகாராதிகளுக்கு வேண்டிய சகல சௌகரியங்களும் செய்வித்துப் போகிறேன். ஏதோ தனியாய் இருக்கிறோமென்று மனதில் கவலைவேண்டாம். கட்டாயம் மூன்றாவதுநாள் நான் வந்துவிடுகிறேன். தாங்கள் இம்மாளிகையில் எங்கு வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். மேல்மாடிக்கு மாத்திரம் போகவேண்டாம். நான் போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டாள்.

(இன்னும் வரும்.)

ஆரியமத உபாக்கியானம்.—இதில், முதல் இரண்டாம் பாகங்களில் புராணக்கதைகள் 108 அடங்கியிருக்கின்றன. மிகவும் அருமையான நூல்கள். 15 பதிப்புகளுக்குமேல் வெளிவந்துள்ளன. சுமார் 1,00,000 பிரதிகள் செலவாகியிருக்கின்றன. இவைகளின் சிறப்புக்கு வேறு அத்தாட்சியும் வேண்டுமோ? இந்தப் புத்தகம் தெலுங்கு, கன்னட பாஷைகளிலும் கிடைக்கும்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

விரல் விலங்கு.—கைதிகளுக்கு இடுவதற்கு கைவிலங்குக்குப் பதிலாக விரல் விலங்கு புதிதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் செய்தவர் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களின் போலீஸ் இலாகாவைச் சேர்ந்த மிஸ்டர் ஏப்ரஹாம் லிங்கல்ன் என்பவர். அவ்விலங்கு ஒவ்வொரு கையிலும் ஒவ்வொரு விரலில் இடப்படுகிறது. மணிக்கட்டுகளி லிடும் விலங்குகளை எவ்வளவு பலமாய்ப் பிடித்திழுத்தாலும் அதனாலுண்டாகும் வலியைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியுமென்றும், ஆனால் விரலிலிட்ட விலங்கைச் சிறிதளவு இழுத்தாலும் அதனாலுண்டாகும் வலியைப் பொறுக்க முடியாதென்றும், ஆகையினால் திருடர்களை திமிறிக்கொண்டு ஓடாமல் தடுப்பதற்கு விரல் விலங்கே கைவிலங்கைக் காட்டிலும் சிலாக்கியமென்றும் மிஸ்டர் ஏப்ரஹாம் லிங்கல்ன் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

*
* *

மூங்கில் கடியாரம்.—நேபிள்ஸ் நகரத்து கான்ஸான்ஸோ என்னும் சீமான் மூன்று வருஷகாலம் பொறுமையுடன் விடாமுயற்சி செய்து ஒரு மூங்கில் கடியாரம் செய்திருக்கிறார். அக்கடியாரத்தின் மணியைத் தவிர வேறு எப்பாகமும் உலோகங்களினாற் செய்யப்படவில்லை; மற்றவைகள் யாவும் கல்மூங்கில் துண்டுகளினாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அது மணி, நிமிஷம், விநாடி இவைகளைக் காட்டுகிறது, கால்மணிக் கொருமுறை மணியடிக்கிறது, கிழமை மாதங்களையும் தெரிவிக்கிறது. நான்கு வருஷங்களுக்கு ஒருமுறைதான் அதன் முட்களை ஒழுங்கு படுத்தவேண்டும். அது நாள்தோறும் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு ஒரு சிறு பீரங்கியைச்சுட்டு வேட்டுப் போட்டு, ஒரு கொடியை விரித்து, ஒரு ஊது குழலை ஊதி, மணியையும் அடிக்கிறது.

*
* *

தேங்காயைக் காப்பாற்றும் வழி:—அமெரிக்காவுக்குச் சமீபத்தில் அதன் கீழ்ப்புறத்தில் தென்கடலி லிருக்கும் தீவுகளில் தேங்காய்தான் முக்கியமான ஏற்றுமதிச் சரக்கு. அத்தீவுகளில் எலிகளும் நிலநண்டுகளும் தென்னை மரத்தின்மீதேறித் தேங்காய்களை இளநீர்க்காய்களா யிருக்கும்போதே தின்று மிகுந்த நஷ்டம் விளைவித்து வந்தன. அதைத் தடுக்க அத்தீவிலுள்ளவர்கள் நூதனமாய் ஓர் உபாயம் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதென்னவெனில், தென்னை மரங்களின் அடிப்பாகத்தைச் சுற்றிச் சிறிது உயரம் வரையில் தகரத் தகடுகளினால் கவசம் செய்து போடுகிறார்கள். தகரம் அவைகளுக்குக் கால்பிடிப்புக்கு இடந்தராமல் வழுக்கிவிடுகிறது. இவ்வற்ப உபாயத்தினால் அத்தீவிலுள்ளவர்கள் அடைந்த பலன் மிகவும் பெரிது.

*
* *

நூதன இரண்டு சக்கரவண்டி (பைஸிகில்).—அமெரிக்காவில் மெஸ்ஸாசு ஸெட்ஸ் என்னும் மாகாணத்தில் மிஸ்டர் வால்டர் மெட்ஸ் என்பவர் பத்துப் பேர்கள் ஏறி, அவர்களெல்லோரும் காற்பிடிகளை (பெடல்களை) யழுத்தி இயந்திரத்தைச் செலுத்தத்தக்க ஒரு பைஸிகிளை வைத்திருக்கிறார். அந்த பைஸிகிளுக்கு இரண்டு சக்கரங்கள்தா மிருக்கின்றனவே யெனினும், இருபது பெடல்களிருக்கின்றன. பத்துப்பேர்கள் ஏறி அதைச் செலுத்தினால், அது மணிக்கு அறுபதுமைல் தூரம் சென்று, மோட்டார் வண்டிகளையும் தோல்வியடையச் செய்கிறது. மணிக்குப் பதினைந்து மைல் வீதம் அவ்வண்டி ஓடாவிட்டால், அவ்வண்டி கவிழ்ந்துபோகுமாம். அந்த பைஸிகிளின் சக்கரங்கள் இரண்டும், சிறு மோட்டார் வண்டிகளின் சக்கரங்களினளவு கனமா யிருக்கின்றன.

*
* *

சாப்பிடும்போது ஜலம் குடித்தல்.—போஜனத்திற்குச் சற்றுநேரம் முன்பாக, சுத்தமான குளிர்ந்த ஜலத்தை ஒரு கோப்பையளவு உட்கொண்டால், அது இரைப்பைக்கு பலகாரியாக வேலை செய்கிறது; விஷமமான பசியினாலேற்படும் குடலின் அழற்சியை உடனே தணியச்செய்கிறது. அமிதபோஜனம் செய்வதற்கான அவாவைக் குறைக்கின்றது. போஜனம் செய்துவருகையில், ஜலத்தை மிக்கச் சொற்பமாய்ப் பானம் செய்வதோ அல்லது முற்றிலும் ஜலத்தைப் பானம் செய்யாமலிருப்பதோ நலம்.

பொல்லாத காலம் சொல்லாமல் வந்தது.